

MORGAN RICE

A BÁTRAK LÁZADÁSA

KIRÁLYOK ÉS VARÁZSLÓK- MÁSODIK KÖNYV

Morgan Rice

A Bátrak Lázadása

Серия «Királyok És Varázslók», книга 2

Аннотация

Ez az akció dús fantasy biztos, hogy kedvére lesz azoknak, akik szeretik Morgan Rice korábbi történeteit vagy éppen Christopher Paolini Örökség tetralógiáját. A Young Adult Ficiton szerelmesei falni fogják Rice-nak ezt a legutóbbi munkáját, és még többért fognak könyörögni. The Wanderer, A Literary Journal (vélemény a Sárkányok felemelkedéséről) A legkelendőbb sorozat! A Bátorság győzelme a második kötete Morgan Rice Királyok és Varázslók című epikus fantasy sorozatnak (ami az első része a Sárkányok felemelkedése). A sárkány támadása után Kyrát egy sürgős küldetésre küldik: át kell kelnie Escalonon és fel kell kutatnia a nagybátyját a rejtélyes Úr tornyában. Eljön az ideje, hogy megismerje igazi önmagát és az anyját. Fel kell fedeznie a különleges képességét és meg kell tanulnia használni azt. Magányosan indul egy veszélyekkel teli küldetésre. Escalon tele van veszélyes kegyetlen vadállatokkal és emberekkel. Minden erejére szüksége lesz, hogy túlélje a küldetést. Az apja, Duncan délre vezeti az embereit, Esephus nagy vízi városához, hogy megkíséreljék kiszabadítani honfitársaikat Pandesia vasmarkából. Ha sikerrel jár, el kell utaznia az áruló Harag Tavához, és onnan Kos jeges hegycsúcsaira ahol Escalon legkeményebb harcosai

élnék. Szükségük van újoncokra, ha el akarják foglalni a fővárost. Alec kiszabadul Marcótól és elmenekül a Lángoktól hogy megtalálhassa önmagát, amíg átjut a Tövis Erdőn exotikus bestiáktól üldözve. Küldetése szívszaggató utazásra viszi át az éjszakán a szülővárosába, azt remélve, hogy visszatérhet a családjához. Mikor megérkezik ledöbbsenti, az amit felfedez. Merk józan esze ellenére visszafordul, hogy segítsen a lánynak és életében először megtalálja önmagát és furcsa ügyekbe keveredik. Nem felejt el a zarándoklatát Úr tornyába, habár gyötrődni fog, mikor rájön, hogy a torony nem az, amit remélt. Vesuvius hajszoja az óriást, és Trolljait földalatti küldetésre vezényli, hogy átjussanak a Lángok alatt, míg Theos, a sárkány saját külön misszióját járja Escalon földjén. A Bátorság győzelme összetett karaktereivel és meghatározó légkörével sodró lendületű monda lovagokról és harcosokról, királyokról és lordokról, becsületről és vitézségről, mágiáról, végzetről, szörnyekről és sárkányokról. Ez a szerelem és a törött szívek története, az árulásé, ambícióké és árulásé. Ez fantasy a legjavából, ami egy olyan világba invitál minket kortól és nemtől függetlenül, amely utána velünk marad örökre. A Királyok és varázslók harmadik kötete hamarosan megjelenik.

Содержание

ELSŐ FEJEZET	13
MÁSODIK FEJEZET	20
HARMADIK FEJEZET	27
NEGYEDIK FEJEZET	51
ÖTÖDIK FEJEZET	58
HATODIK FEJEZET	71
Конец ознакомительного фрагмента.	82

A BÁTRAK LÁZADÁSA (KIRÁLYOK ÉS VARÁZSLÓK- MÁSODIK KÖNYV) MORGAN RICE

Morgan Rice

Morgan Rice napjaink egyik legtermékenyebb, az USA Today legjobb eladási statisztikájával büszkélkedő, írója. Olyan fantasy sorozatok fűződnek a nevéhez, mint a Varázsló Gyűrűje, amely eddig tizenhét könyvnél tart vagy a legjobb eladásokkal büszkélkedő Vámpír Hírek sorozat, amely eddig tizenegy kötetet élt meg. Jegyzi még a Túlélő trilógiát, egy poszt-apokaliptikus thrillert, amiből eddig két kötet jelent meg. Az új epikus fantasy sorozata: a Királyok és varázslók jelenleg két kötetnél tart. Morgan könyvei elérhetők nyomtatott és hangos-könyv formájában is, 25 nyelven.

A megfordított (A Vámpír Hírek első kötete), az Egyes Aréna (a Túlélő Trilógia első kötete), A Hősök kutatása (A Varázsló gyűrűjének első kötete) és Sárkányok felemelkedése (Királyok és varázslók első könyve) most ingyenesen elérhető a Google Play-en!

Ha kapcsolatban szeretnél lenni az íróval, látogass el a www.morganricebooks.com oldalra, iratkozz fel a levelezőlistára, gyűjts be egy ingyenes könyveket vagy más ajándékot. Töltsd le az ingyenes applikációt, olvasd el a legfrissebb híreket, kövesd a Facebook-on vagy Twitteren.

„Ha úgy gondoltad, hogy a Varázsló Gyűrűje után már nincs miért élned, tévedtél. A Sárkányok felemelkedése

Morgan Rice egy újabb zseniális sorozata, amely belemerít minket a trollok és sárkányok világában, oda, ahol a vitézség és a bátorság a legfontosabb, a varázslat és a hit pedig a végzeted. Morgan megint erős karakterekkel tartja izgalomban az olvasót oldalról, oldalra... Minden fantasy rajongónak ajánlom, ezt a remekül összerakott könyvet.” - Roberto Mattos, Books and Movie Reviews

A Sárkányok felemelkedése már az elejétől egy nagyon erős könyv. Elsőrangú fantasy... A főszereplő küzdelmével kezdődik, ahogy kell, majd hirtelen a lovagok, sárkányok, varázslat hálójába gabalyodunk a szörnyek közé, ahol a végzet sző át minden döntést. Egy jó fantasy regény minden ismérve megtalálható benne. Katonák, csaták... Mindenkinek ajánlott, aki szereti az eposzi fantasyket, hiteles ugyanakkor erőteljes, fiatal főszereplőkkel. - D. Donovan, eBook Reviewer, Midwest book Review

A Sárkányok felemelkedése egy jól felépített regény, könnyű hétvégi olvasmány, egy ígéretes sorozat kezdete. - San Francisco Book Review

Ez az akció dús fantasy biztos, hogy kedvére lesz azoknak, akik szeretik Morgan Rice korábbi történeteit vagy éppen Christopher Paolini Örökség tetralógiáját. A Young Adult Ficiton szerelmesei falni fogják Rice-nak ezt a legutóbbi munkáját, és még többért fognak könyörögni. The Wanderer, A Literary Journal (vélemény a Sárkányok felemelkedéséről)

A Varázsló gyűrűjénél minden hozzávaló adott volt az instant sikerhez: a történet, az ellentétek, a varázslat, és a bátor lovagok. Tele van a történet virágzó kapcsolatokkal és összetört szívekkel, csalárdsággal és árulással. Órákig képes szórakoztatni és minden korosztálynál sikert arat. Minden fantasy rajongó könyvespolcán kötelező darab. - Roberto Mattos, Books and Movie Reviews

Rice szórakoztató epikus fantasy-je, a Varázsló gyűrűje a műfaj minden sajátosságát magán hordozza. Erős beállításokkal dolgozik, amiket az ősi Skócia történelme és a törvényszéki gyakorlatok ihletettek. - Kirkus Reviews

A Varázsló Gyűrűjének első kötete akciódús kezdése egy epikus fantasy sorozatnak (ami jelenleg tizennégy kötetet számlál). Rise főhőse, a tizennégy éves Thoring „Thor” McLeod, arról álmodik, hogy csatlakozik a király elit csapatához, az Ezüst Légióhoz. Rice műve kidolgozott és érdekfeszítő. --Publishers Weekly

A Hősök küldetése könnyen és gyorsan olvasható történet. Az egyes fejezetek befejezése mindig továbbolvasásra sarkall. Akad néhány elütés és hiba, de ezek semmit sem rontanak a történet értékén. A regény végén úgy éreztem, hogy azonnal akarom a folytatást, amit rögtön olvasni kezdetem. A Varázsló Gyűrűjének mind a kilenc kötete elérhető Kindle-re, a Hősök küldetése pedig jelenleg ingyen letölthető. Ha valami gyors és szórakoztató olvasmányt keresel a szabadságra, ez a könyv a neked való. --FantasyOnline.net

Morgan Rice eddig megjelent könyvei
A VARÁZSLÓ GYŰRŰJE

A Hősök Küldetése (Első Kötet)
A Királyok Sorsa (Második Kötet)
A Sárkányok Dühe (Harmadik Kötet)
A Becsület Siralma (Negyedik Kötet)
A Dicsőség Esküje (Ötödik Kötet)
A Hősiesség Megbízása (Hatodik Kötet)
KIRÁLYOK ÉS VARÁZSLÓK

A Sárkányok Felemelkedés (Első Kötet)
A Bátrak Lábadása (Második Kötet)
VÁMPÍRFÜZETEK

Átváltozva (Első Kötet)
Szeretve (Második Kötet)
Elárulva (Harmadik Kötet)
Szeretnél ingyen könyvet?

Iratkozz fel a Morgan Rice email listára, hogy megkapd a 4 könyvet, a 2 ingyenes térképet és az ingyenes applikációt!
Iratkozz fel a www.morganricebooks.com oldalon.

Copyright © 2015 by Morgan Rice

Minden jog fenntartva. Az 1976 Copyright Act megengedő kivételeitől eltekintve, jelen kiadvány nem másolható, nem terjeszthető és nem továbbítható semmilyen formában és

eszközzel. Nem tárolható adatbázisban vagy más kereshető rendszerben a szerző előzetes engedélye nélkül.

Ez az ebook csak személyes használatra engedélyezett, nem lehet újraértékesíteni vagy átadni másoknak. Ha meg szeretné osztani ezt a könyvet másokkal, kérjük, vásároljon meg egy másik példányt a címzettnek. Ha csak olvassa ezt a könyvet és nem vásárolta meg, vagy nem csak személyes használatra vásárolta, kérjük, küldje vissza és vásárolja meg a saját példányát. Köszönjük, hogy tiszteletben tartja a szerző munkáját.

Ez egy kitalált történet. Nevek, vállalkozások, szervezetek, helyek, események a szerző képzeletének szülöttei. Bármilyen egyezés valós személyekkel, legyen élők vagy holtak, a véletlen műve.

A borító St. Nick alkotása, a licenz jog a Shutterstock.com tulajdonában van, minden jog fenntartva.

TARTALOM

ELSŐ FEJEZET

MÁSODIK FEJEZET

HARMADIK FEJEZET

NEGYEDIK FEJEZET

ÖTÖDIK FEJEZET

HATODIK FEJEZET

HETEDIK FEJEZET

NYOLCADIK FEJEZET

KILENCEDIK FEJEZET

TIZEDIK FEJEZET

TIZENEGYEDIK FEJEZET

TIZENKETTEDIK FEJEZET

TIZEHARMADIK FEJEZET

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

TIZENHATODIK FEJEZET

TIZENHETEDIK FEJEZET

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

HUSZADIK FEJEZET

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

HUSZONHARMADIK FEJEZET

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

HUSZONHATODIK FEJEZET

HUSZONHETEDIK FEJEZET

HUSZONNYOLCADIK FEJEZET

HUSZONKILENCEDIK FEJEZET

HARMINCADIK FEJEZET

HARMINCEGYEDIK FEJEZET

HARMINCKETTEDIK FEJEZET

HARMINCHARMADIK FEJEZET

HARMINCNEGYEDIK FEJEZET

HARMINCÖTÖDIK FEJEZET

HARMINCHATODIK FEJEZET

HARMINCHETEDIK FEJEZET

HARMINCNYOLCADIK FEJEZET

HARMINCKILENCEDIK FEJEZET

NEGYVENEDIK FEJEZET

A gyáva többször hal meg sír előtt,

A bátor egyszer ízli a halált.

William Shakespeare

Julius Caesar

ELSŐ FEJEZET

Kyra lassan lépdelt át a vérontás helyszínén, lába alatt ropogott a hó. Próbálta felmérni a pusztítást, melyet a sárkány okozott és egyelőre nem talált szavakat. A Lord embereinek ezrei, azok, akikről a legjobban rettegetek Escalonban, heverték holtan... Egy szempillantás alatt ölték halomra őket. A hó megolvadt az üszkös, füstölgő tetemek alatt, arcuk még most is a fájdalomtól torz fintorba merevedett, görcsösen szorították a fegyvereiket. Néhányan állva maradtak, az ég felé fordított arccal, elképedve a halál ilyen megtestesülésén.

Vizsgálódva torpant meg az egyik tetem mellett. Kinyújtotta a kezét, megérintette a mellkasánál és csodálkozva nézte, amint a csontok széthullnak és a kard ártalmatlanul a földre zuhan. A test, mint egy üres váz, szétporladt a szélben. Magasan az égen sikoltás harsant, Theos még mindig felette körözött, folyamatosan tüzet okádva, mintha nem lenne megelégedve az eddigi pusztítással. A lány pontosan érezte azt, amit a sárkány, érezte a dühöt az ereiben, a vágyat, hogy egész Pandesiát megsemmisítse – vagy igazából az egész világot – ha képes lenne rá. Elemi gyűlölet volt, mindenféle kötöttség nélkül.

A csizmák alatti hó ropogására lett figyelmes. Ahogy felkapta a fejét megpillantotta apja tucatnyi emberét, akik tágra nyílt szemmel nézték a pusztítás eredményét. Ezek a harcban edzett férfiak még nem láttak ehhez hasonló pusztítást. Még az apja

sem, aki Anvin, Arthfael és Vidar mellett állt döbbsen, olybá tetszett, egy álomba kerültek.

Kyrának feltűnt, hogy ezek a bátor harcosok az ég helyett – ahol még mindig a sárkány körözött -, őt figyelik csodálattal a szemükben. Úgy néztek, mintha ezt az egészet ő vitte volna véghez, mintha ő maga lenne a sárkány... Félrekapta a fejét. Kényelmetlenül érezte magát, mivel nem tudta eldönteni az arcukat figyelve, vajon bátor harcosként, vagy szörnyszülöttként tekintenek-e rá. Talán ők maguk sem tudták.

A Téli Hold idején mondott imájára gondolt, amikor arra kereste a választ, hogy különleges-e, az ereje valódi-e. A mai nap, a mai csata után már nem maradt szemernyi kétsége sem. Ő akarta, hogy jöjjön a sárkány. Egynek érezte magát vele. Hogy miként történhetett ez meg, azt még nem tudta megmondani, de azt határozottan tudta, ő más, mint a többiek. Nem csodálkozott volna, ha kiderül, a többi prófécia is igaz róla. Tényleg az a végzete, hogy nagy harcossá váljon? Egy nagy uralkodóvá? Nagyobb legyen, mint az apja? Tényleg ő vezeti ezt a népet a csatában? Escalon sorsa ezek szerint az ő vállán nyugszik?

Kyra egyelőre tanácstalanul állt a kérdések előtt, nem látta, miként válhatnának valóra a próféciák. Talán Theosnak megvolt a maga oka, amiért idejött és neki ehhez nincs is semmi köze... Végül is a pandesiaiak megsebesítették a sárkányt, nem?

Elbizonytalanodott. Egyedül a sárkány perzselő ereje, amit az ereiben érzett, tűnt bizonyosnak miközben átsétált a csatatéren, ahol a legnagyobb ellensége holtan feküdt. Egy

bódító érzés kerítette hatalmába, tudta, most már nem egy tizenöt éves lány többé, aki állandó jóváhagyást keres apja embereinek tekintetében. Nem volt már a Kormányzó embereinek játékszere, sem semmilyen férfi tulajdona, hogy összeházasítsák, megalázzák vagy megkínózzák. Saját maga ura volt. Egy harcos a férfiak között, akitől mindenki fél.

Átvágott a tetemek tengerén, míg azok el nem fogytak és újra a havon találta magát. Megállt az apja mellett és együtt néztek le az alattuk elterülő völgybe. Ott volt Argos szélesre tárt kapuja, az üres városé, amelynek emberei ezeken a dombokon vesztették életüket. A nagy erőd kísérteties látványt nyújtott így üresen, őrizetlenül. Pandesia legfontosabb erődje volt és most bárki szabadon besétálhatott. Az ijesztően magas falak, a vastag faragott kövek, a több ezer fős helyőrség távol tartotta még a lázadás gondolatát is, vasmarokkal tartva fogva Escalon egész északkeleti részét. Egészen a mai napig.

Mindannyian elindultak lefelé a lejtőn az egyre szélesedő úton, amely a város kapuihoz vezetett. A menet egyszerre volt ünnepélyes és győzelmi. Az út tele volt holttestekkel, amelyeket a sárkány tüze emésztett fel, végig jelezve a pusztulás nagyságát. Olyan volt, mintha egy temetőben sétálnának.

Amint beléptek a kapun, Kyra megtorpant, visszafojtva a lélegzetét: odabent további több ezer füstölgő holttestet látott. A Lord emberei voltak azok, akiket csak később mozgósítottak. Ám Theos nem feledkezett meg senkiről sem, haragjának nyomai az erőd falán is látszottak, lángja feketére színezte a

hatalmas köveket.

Beléptek az erődbe és a csend mellbe vágta őket. Az udvar üresen állt, egyfajta misztikumot kölcsönözve egy olyan helynek, amely híres volt állandó nyüzsgéséről. Olyan volt, mintha Isten egy csapásra eltüntetett volna mindenkit.

Ahogy apja emberei előreszaladtak, izgatottsággal teli hangjuk kezdte megtölteni az udvart, majd Kyra is meglátta az izgalom okát. Amerre csak ellátott, tele volt minden eldobált fegyverekkel, olyanokkal, amelyeket még sohasem láttak. Szinte az egész udvart beborította a hadizsákmány: a legjobb fegyverek, a legerősebb acél, a legjobb páncél, amit valaha megpillantottak, ott heverték szétszórva. Ráadásul rengeteg arany is szétszóródott a fegyverek között. A napfény megcsillant a Pandesiai jelvényeken.

Mintha mindez nem lenne lég, az udvar másik végében egy hatalmas fegyverraktár állt, amelynek ajtói nyitva maradtak a nagy sietségben, újabb kincseket rejtve. A falakat bárdok, kardok, lándzsák, íjak és fejszék borították, mind a legnemesebb acélból készítve. Elegendő fegyver állt rendelkezésre, arra, hogy akár Escalon férfainak felét felfegyverezzék.

Kyra egyszer csak nyerítésre lett figyelmes, amely az udvar oldalában található istálló felől hallatszott, ahol a legjobb lovak várakoztak, és menekültek meg a sárkány pusztító leheletétől. Elegendő ló volt egy hadsereg számára.

A lány látta, ahogy apja tekintetében szép lassan remény költözik, melyet már rég nem látott nála. Sejtette mi jár a fejében:

Escalon újra nagygyá válhat.

A sikoltást követve Kyra az égre emelte tekintetét, ahol Theos körözött alacsonyan, kieresztve karmait, lassú szárnycsapásokkal győzelmi kört írva le a vár felett. A sárkány lángoló sárga szeme az övét kémlelte még ebből a távolságból is. A lányt teljesen rabul ejtette a legendás állat tekintete.

Theos a városkapun kívül szállt le. Büszkén telepedett le a lánnyal szemben, megigézve őt. Kyra úgy érezte, hogy magához hívja, bőre lúdbőrzött, egyre inkább melegség öntötte el, amint megérezte az erős kapcsolatot a teremtménnyel. Nem volt más választása, közelebb kellett lépnie.

Elindult, hogy átvágjon az udvaron a kapu felé, miközben magán érezte az emberek pillantásait, ahogy hol a sárkányt, hol őt nézték. Egyedül sétált a kapu felé, lába alatt csikorgott a hó, szíve pedig egyre hevesebben kalapált.

Menet közben egy lány kéz érintését érezte a karján, amely szelíden megállította. Miután megfordult apja nyugtalan arcát látta maga előtt.

- Légy óvatos - figyelmeztette a lányát óvón.

Kyra tovább lépdelt minden félelem nélkül, pedig a sárkány szemében kegyetlenség tükröződött ezt látta ő is, de érezni nem érezte, csupán azt az erős kötődést, mintha önmagának egy része újra megjelent volna. Egy elveszett rész, amiről eddig nem is sejtette, mennyire hiányzik, most viszont nem tud már nélküle élni... Gondolatai sebesen száguldozta, tele voltak kíváncsisággal. Honnan jöhetett Theos? Miért éppen Escalonba

jött? Miért nem jött már korábban?

Amint átlépett Argos kapuján és közeledett a sárkányhoz, úgy a felőle jövő hangok egyre hangosabbak lettek. Valahol a morgás és a dorombolás közé lehetett tenni, miközben a lányt várta, finoman legyezett a szárnyaival. A sárkány kitátotta hatalmas száját, mintha tüzed okádna, de csak fogait mutatta meg, amelyek akkorák voltak, mint a lány maga és élesek mind a frissen kovácsolt kard. Egy pillanatra megijedt, hiszen olyan erősen meredt rá a szemeivel, hogy nehezebb esett még gondolkodnia is.

Kyra pár lépés távolságra állt meg tőle, csodálattal adózva a szépséges, fenséges lény előtt. Theos egyszerűen káprázatos volt. Harminc láb magas, vastag, ősi pikkelyekkel. A föld beleremegett mikor levegőt vett, mellkasa csörögve emelkedett.

Csendben álltak egymással szemben, kölcsönösen méregetve a másikat. Kyra szíve hevesen kalapált és olyan sűrűnek érezte a levegőt a feszültség miatt, hogy alig tudott lélegezni.

Torka teljesen kiszáradt, mire összeszedte a bátorságát, hogy megszólaljon.

- Ki vagy te? - kérdezte suttogva. - Miért jöttél hozzám? Mit akarsz tőlem?

Theos lehajtotta a fejét, fújtatott egyet majd előre dőlt, olyan közel, hogy orra szinte a lány mellkasához ért. Hatalmas sárga szemei olyan hatalmasak voltak, hogy úgy tűnt mintha át tudna nézni rajta. A lány bámulta őket, amelyek akkorák voltak, mint ő maga, és teljesen elveszett bennük, egy másik világban, egy másik időben, de közben válaszra várt. Felkészítette az

elméjét, a sárkány gondolataival való egyesülésre, ahogy az már a múltkor is megtörtént. De ezúttal hiába várt, elméje most teljesen üres maradt. Semmi nem jött át. Miért hallgat Theos? Talán elvesztette vele a kapcsolatot?

Kyra csodálkozva tekintett vissza rá, nem értette a titkolózást, de kezdte felfogni, a sárkány annál is titokzatosabb, mint gondolta volna. Ekkor hirtelen Theos megmozdult, lentebb engedte a hátát. Kyra egyből megértette mit szeretne, bár hogy miként tudta, hogy a sárkány repülésre invitálja, maga sem tudta. Szíve gyorsabban kezdett verni, amint elképzelte a repülést át a kék égen.

Lassan az oldalához lépett, megkapaszkodott az egyik kemény tüskéjében, hogy felmásszon a nyakára. Amint Kyra megkapaszkodott a sárkány megrázta magát és a lány elveszítette a kapaszkodót, megtántorodott, amikor a sárkány csapkodni kezdett a szárnyaival, a tenyere végigcsúszott a sárkány dörzspapírszerű pikkelyein és visszahuppant a földre.

Kyra csak állt megzavarodva, összetört szívvel. Nem akarta elüldözni a sárkányt. Mérhetetlenül bántotta és tehetetlenül nézte amint a hatalmas teremtmény felemelkedik a levegőbe, egyre magasabbra és magasabbra. Olyan gyorsan, mint ahogy érkezett, Theos eltűnt a felhők mögött, néma csendet hagyva maga mögött.

Kiüresedve állt ott, magányosabban, mint valaha. Amint felhangzott még egy utolsó üvöltés a sárkány részéről, a lány már tudta, hogy ezúttal Theos a jó cél érdekében ment el.

MÁSODIK FEJEZET

Alec az éjszaka sötétjében szaladt keresztül az erdőn Marcóval az oldalán, átbukdácsolva a hó alatt meghúzódó gyökereken. Csodálkozott miként lehetnek még életben. Szíve hevesen vert, miközben az életéért futott, kapkodva vette a levegőt, és legszívesebben megállt volna, de tartani kellett az ütemet Marcóval. Már vagy századszorra pillantott hátra a válla fölött, figyelve a Lángok felcsapó csóváit, amelyek egyre halványabbnak látszottak, ahogy egyre beljebb hatoltak az erdő sűrűjében. Egy zárt facsoporton vágtak át, majd a lángoszlopok végleg eltűntek, teljes sötétség borult rájuk.

Alec megfordult, de közben nekiment egy fának, amelynek törzse megütötte a vállát, míg az ágak a kezét karcolták végig. Feszülten meredt az előttük elterülő sötétségbe, próbálva megtalálni az ösvényt – amely nem igazán látszott – és nem hallgatni a körülöttük felhangzó furcsa hangokra. Unalomig ismételtették neki gyerekkorában a veszélyeket, amik ebben az erdőben leselkednek a gyanútlan utazókra. Azt tartják, hogy nem lehet kimenekülni az erdőből. Úgy érezte, kezd igazat adni a mendemondának, egyre inkább elmerültek a fák sűrűjében, ahogy botladozva haladtak előre. Érzékelte a veszélyt, a körülöttük ólálkodó fenevadakat, az erőd sötétjét, amely lehetetlenné tett szinte bármilyen tájékozódást és érezte, hogy egyre inkább belegabalyodnak a rengetegbe. Már-már azt

gondolta, hogy jobb lett volna a Lángoknál maradniuk.

- Erre! - sziszegte egy hang mellette.

Marco megragadta a vállánál fogva és jobbra húzta őt, két hatalmas fa között, a kusza ágak alá. Alec követte, megmegcsúsztatva a havon, majd hamarosan egy ritkásabb részre értek a sűrű erdőben, ahol a hold át tudott törni az ágak között, megvilágítva útjukat.

Mindketten megálltak, előre hajolva, kezüket a csípőjükön nyugtatva, próbáltak levegőhöz jutni. Egymásra pillantottak, majd Alec átnézve barátja válla fölött, újra az erdőt kémlelte. Nehezen lélegzett, a tüdeje sípolt a hidegtől, a bordái szúrtak miközben fennhangon töprengett.

- Miért nem követnek bennünket?

Marco csak vállat vont.

- Talán tudják, hogy az erdő majd elvégzi helyettük a munkát.

Alec próbálta kivenni a pandesiai katonák zaját, akik üldözik őket – de senkit sem hallott. Viszont egy másik hangra figyelmes lett, amely egy halk, mérges morgásnak tűnt.

- Hallod ezt? - kérdezte a társát, miközben a szőr is felállt a hátán a baljóslatú hangtól.

Marco tagadólag csak a fejét rázta.

Alec várt, hogy vajon csak a képzelete játszik vele, vagy tényleg hallott valamit, majd lassan újra meghallotta azt a hangot. Távolról jött, vicsorgásnak hatott, olyannak, amelyet Alec nem halott még azelőtt. Eközben a hang egyre erősebbé vált, sőt egyre közelebből is hallatszott.

Marco ijedten nézett rá.

- Na ezért nem követtek minket - mondta derengő felismeréssel a hangjában.

Alec zavarodott volt.

- Mire gondolsz? - kérdezte.

- Wilvox - mondta, és szemében a félelem tükröződött. - Kiengedték őket, hogy üldözzenek bennünket.

A Wilvox szó hallatán Alecet elöntötte a páni félelem, számtalanszor hallott róluk gyerekkorában, hogy a Trónok Erdejében élnek, de eddig inkább csak legendának tartotta ezeket a történeteket. AZ éjszaka leghalálosabb teremtményeinek tartották őket – egy igazi rémálomnak.

A vicsorgás egyre erősödött, úgy tűnt több Wilvox is ólálkodhat a környéken.

- Fussunk - könyörgött Marco elhaló hangon, majd megfordult és Aleckel a nyomában futásnak eredtek vissza az erdőbe, átvágva a tisztáson. Az adrenalin tombolt Alec ereiben, miközben futott. Minden egyes szívverése a fülében dobolt, teljesen kizárva a csizmáik alatt ropogó hó és jég hangját.

Alec megbotlott egy kiálló gyökérben és egy fának zuhant. A fájdalomtól üvöltve tápászkodott fel és kezdett újra futni. Folyamatosan figyelte az erdőt, menekülési lehetőség után kutatva, de nem látott egyet sem.

A vicsorgás egyre hangosabban hallatszott mögöttük, Alec hátrapillantott a válla fölött és abban a pillanatban azt kívánta bárcsak ne tette volna. A négy legvadabb fenevad loholt

mögöttük, amelyeket valaha is látott. Farkasra hasonlítottak, de a Wilvoxok kétszer nagyobbak voltak, kis, hegyes szarvakkal a fejük hátulján és egy nagy piros szemmel a két szarv között. Mancsaik akkorák voltak, mint a medvéknek, hosszú hegyes karmokkal, még testüket sűrű éjfekete bunda borította.

Így hogy már ilyen közel jártak, Alec meg volt róla győződve, már csak perceik vannak hátra.

Utolsó erőfeszítésével lendült előre, miközben tenyere izzadt a jeges hidegben, lehelete szinte megfagyott előtte. A Wilvoxok alig húszlépcsnyire voltak mögöttük és az eltökélt nézésükből, a szájukból csorgó nyálból tudta, hogy hamarosan darabokra tépik őket. Nem látott semmilyen menekülési lehetőséget. Marcóra pillantott, hátha neki van valamilyen ötlete, de ő is tanácstalannak tűnt.

Alec becsukta a szemét és olyat tett, amit addig soha: imádkozott. Láta szemei előtt leperegni eddigi életét, amely megváltoztatta őt, rádöbbenve arra, hogy milyen jó élete is volt és eltökélté tette, hogy megvédi magát.

Kérlek Istenem, jutass ki innen. Azután amit a testvéremmel tettem, ne hagyj itt meghalnom... Megteszek bármit.

Amint kinyitotta a szemét és maga elé nézett észrevett egy fát, amely különbözött kicsit a többitől. Az ágai alacsonyabban voltak, így nekifutásból el tudta kapni őket. Fogalma sem volt, hogy a Wilvox tud-e fára mászni, de nem volt más választása.

- Az ágak! - kiáltotta Marcónak, a fa felé mutatva.

Együtt futottak, majd rugaszkodtak el a Wilvoxszal a

nyomukban, majd az ágakat megragadva húzták magukat egyre feljebb.

Alec keze megcsúszott a havas ágon, de sikerült megtartania magát és felhúzódkodnia a következő áig pár lábnyira a föld felett. Majd felugorott egy három lábbal magasabban lévő ágra, Marcóval az oldalán. Sosem mászott még fára ilyen gyorsan.

A Wilvoxok utolérték őket, és most az egész falka ott vicsorgott, ugrált mancsaikkal a lábuk felé kapdosva a fa alatt. Alec érezte a forró leheletüket a sarkán, mielőtt felkapta volna a lábát a közeledő agyarak elől, amelyek csak pár centire kerültek el őt. Mindketten tovább másztak az adrenalintól hajtva, még egy jó tizenöt láb magasságba nem jutottak a földtől, ahol már biztonságban érezték magukat.

Alec megállt végre, átölelve az ágat teljes erejével, próbálva visszanyerni a lélegzetét, és kitörölte szeméből az izzadságot. Lenézett a mélybe és azon imádkozott, hogy a Wilvox ne tudjon fára mászni.

Legnagyobb megkönnyebbülésére még mindig csak a földön voltak, ott vicsorogtak és morogtak, kapdostak felfelé, de az látszott, hogy felmászni rá nem tudnak. Többször nekiszaladtak a fa törzsének, de hasztalan.

Mindketten fent ültek a fán, és amint rájöttek, hogy biztonságban vannak, megkönnyebbülten sóhajtottak fel. Marco nevetésben tört ki, Alec nagy meglepetésére. Egy őrült ember nevetésének hangzott, egy megkönnyebbült nevetésnek, egy olyan embertől, aki pár perce még a biztos halál torkában tudta

magát.

Alec nem tudott nevetni, látva, hogy még milyen közel vannak hozzájuk. Tudta, még nincsenek teljes biztonságban, nem tudják elhagyni ezt a helyet, ahol akár még meg is halhatnak. De legalább átmenetileg biztonságban vannak.

- Tartozom neked - jelentette ki Marco, mire Alec tagadólag a fejét rázta.

- Ne köszönd még meg.

A Wilvoxok továbbra is vicsorogtak, felállítva a szőrt a fiúk hátán. Alec a fa teteje felé kémlelt, hogy vajon milyen magasra tudnak felmászni és miképp tudnak megmenekülni erről a helyről.

Alec egyszerre csak megdermedt. Amint felfelé nézett összerándult a szörnyűségtől, amit látott. A felettük lévő ágon az addig látott legförtelmesebb fenevad nézett le rájuk. Nyolc láb hosszú volt, kígyó testel, de hat pár lábbal rendelkezett, amelyek hosszú karmokban végződtek, még a feje egy angolnára hasonlított, keskeny, sárga szemekkel nézett Alecre. Alig egy lépésnyire, hátrafesztette a hátát és sziszegő hangot hallatott. A fiú el sem hitte, hogy akkor szája van, amivel szinte egészben le tudná őt nyelni. A csapkodó farkából tudta, hogy támadásra készül, hogy megölje mindkettőjüket.

A fenevad szája Alec torka felé közeledett, amely akaratlan reakciót váltott ki a fiúból. Sikoltott egyet majd hátra ugorott elvesztve egyensúlyát Marcóval együtt, és csak arra tudott gondolni, hogy megmeneküljön a halálos agyaraktól, a hatalmas

szájtól, a biztos haláltól.

Nem is gondolt arra, hogy mi van közvetlenül alattuk. Amint zuhant lefelé a levegőben, akkor jutott csak eszébe, hogy az egyik agyartól zuhan a másikig. Hátrapillantott és látta, amint a Wilvox már szélesre tátotta az álkapcsát. A fiú zuhanás közben megfeszítette magát.

Az egyik halált egy másikra cserélte.

HARMADIK FEJEZET

Kyra lassan lépdelt visszafelé Argos kapuinak irányába, magán érezve közben apja katonáinak tekintetét és szégyen pirította arcát. Félreértette Theossal való kapcsolatát. Bután azt gondolta, tudja majd irányítani a sárkányt... Azonban most mindenki számára világossá vált, hogy nincs valódi ereje a sárkány felett, igazából erőtlén. Hirtelen olyanná vált a szemükben, mint a többi harcos, vagy nem is harcos, csak egy fiatal lány, aki háborúba vezette az embereket, de most, hogy elhagyta a sárkánya már nem nyerhetik meg a háborút.

Mit fognak most rólam gondolni? Még abban sem volt biztos, hogy ő maga mit gondoljon. Theos nem miatta jött? A sárkány csak saját maga miatt szállt harcba? Van egyáltalán bármilyen varázsereje?

A lány megkönnyebbült, amikor az emberek végre másfelé néztek, visszatérve saját dolgaikhoz, összegyűjtve a fegyvereket, készülve a háborúra. Fel és alá rohangásztak összegyűjtötték a Lord emberei után maradt kincseket: a teli szekereket, a szétszéledt lovakat, a halomba hordott pajzsokat és páncélokat, amelyek acéljának csengése messze hallatszott. A sürgő-forgó emberek feje felett a hó továbbra is esett, az ég egyre sötétedett, kevés vesztegetni való idejük volt.

- Kyra – szólította meg egy ismerős hang.

A lány a hang irányába fordult és Anvint pillantotta meg,

mosolygó arccal, amint felé közeledett. Tisztelettel tekintett a lányra, ugyan azzal a kedvességgel és melegszívűséggel, mint ahogy mindig is. Átkarolta a lány vállát, szakálla alatt szélesen mosolyogva, majd egy csillogó új kardot tartott elé, amelynek pengéjén pandesia szimbólumok sorjáztak.

- A legjobb acél, amint az elmúlt években láttam – jelentette ki széles vigyorral. - Neked köszönhetően most már elég fegyverünk van egy háború elkezdéséhez. Sokkal félelmetesebbé tettél minket.

Kyrának jól estek a szavai, mint mindig, de most nem tudta elúzni a rosszkedvet, ami rátelepedett sem pedig a kétségeit, amiért a sárkány faképnél hagyta. A lány vállat vont.

- Én nem csináltam semmit. Theos volt.

- Theos miattad jött vissza – hívta fel rá a figyelmét. Kyra felpillantott a szürke égre, amely most üres volt és csalódottan megrázta a fejét.

- Nem vagyok biztos benne.

Mindketten az eget nézték a hosszú csendben, amelyet csak a szél susogása tört meg.

- Apád már vár rád – sóhajtott fel végül Anvin, a maga komoly hangján.

Kyra Anvinnal együtt sétált, csizmájuk alatt megroppant a hó és a jég végigkísérve őket az egész udvaron. Több tucat katona mellett haladtak el, akik hosszú idő óta most pihentek meg először. Figyelte őket, ahogy nevetnek, viccelődnek és isznak, miközben gyűjtik össze a fegyvereket és a különböző értékeket.

Olyanok voltak, mint a gyerekek Hallow napján.

Más emberek sorban álltak és gabonás zsákokat adogattak egymásnak, szekereket töltve, még más kocsikon fegyverek csörögtek. Olyan magasan voltak feltornyozva a fegyverek, hogy némelyik leesett a kocsiról és a katonáknak kellett visszadobálniuk őket. A különböző, csordultig rakott szekerek sorban hagyták el az erődöt és indultak Volis felé, míg mások apja parancsára más irányt vettek. A lánynak némi vigaszt nyújtott a látvány, kevésbé érezte rosszul magát, hogy kirobbantotta a háborút. Legalább nem ellátmány nélkül kell belevágniuk az elkövetkező hónapok csatáinak.

Egy sarkon befordulva Kyra észrevette az apját, akit a katonái vettek körbe és buzgón vizsgáltak vagy egy tucatnyi fegyvert, várva a vezér jóváhagyására. Az apja megfordult közeledtére és intett az embereinek, hogy hagyják őket magukra.

A vezér Anvinra pillantott, aki megtorpant egy pillanatra, mint aki nem biztos, hogy most mennie, vagy mardia kell-e, de a csendes, határozott pillantásból kiolvasta, hogy most neki is távoznia kell. Anvin megfordult és csatlakozott a többiekhez, egyedül hagyva a lányt az apjával. Kyra is meglepett volt, hiszen előtte sosem kérte az apja, hogy távozzon.

Ahogy rá pillantott ugyanazt a kifürkészhetetlen tekintet látta, amelyet a katonák között öltött magára vezérként, és nem azt az apai bensőséges arcát, amelyet annyira ismert és szeretett. Az apja miközben lepillantott rá, egyszeriben idegesség fogta el, ahogy számtalan dolog cikázott át a fején: vajon büszke rá? Vajon

csalódott, hogy belerángatta őket ebbe a harcba? Bántja vajon, hogy Theos elhagyta, magára hagyva a hadseregét is?

Kyra arra várt, hogy apja megtörje végül a hosszúra nyúlt csendet. Ő egyelőre nem tudott többet mondani, túl sok minden változott meg kettejük között, túl gyorsan. Úgy érezte, hogy egy éjszaka alatt nőtt fel, változott meg az események által és úgy tűnt nem tudják mi is köti össze őket valójában. Még mindig az apja volt, akit annyira szeretett, és aki történeteket olvasott fel neki éjszakába nyúlóan? Vagy már csak a parancsnoka?

Az apa ott állt, a lányát nézve, de nem szólt semmit. Kyra rájött, hogy a férfi nem fog megszólalni és nem töri meg a körjük fonódott súlyos csendet. Egyedül a szél fütyülése és a fáklyák sercegése hallatszott, amit a katonák gyújtottak meg az éj közeledtével. Kyra végül nem bírta tovább a hallgatást.

- Ezt mind visszaviteted Volisba? - kérdezte, amint egy szekér elhaladt mellettük, tele kardokkal.

Apja a szekér felé fordult, megvizsgálva azt, mintha most ocsúdott volna fel merengéséből. Nem nézett a lányára, inkább a szerkeret nézte fejcsóválva.

- Volis nem tartogat mást számunkra csak halált – jelentette ki bánatosan, mély meggyőződéssel. – Most délre megyünk.

Kyra meghökkent.

- Délre?

Apja csak biccentett.

- Esephusba.

Kyra szívét izgalom öntötte el, amint maga elé képzelte

Espehus ősi erődjét a tenger fölé magasodva, amely a legnagyobb szomszédjuk volt délen. Még izgatottabb lett, amikor rájött, hogyha apja oda készül, akkor az csak egyet jelent: háborúra készül.

Apja biccentet, mint aki pontosan olvassa a gondolatait.

- Nem fordulhatunk már vissza - tette hozzá.

Kyra úgy nézett az apjára, mint már nagyon régen nem: büszkeséggel. Nem az öntelt harcost látta, aki élete derekán egy biztonságos erődben mulatja az időt, hanem a bátor parancsnokot, akit valaha ismert, aki képes kockára tenni az életét egy jó ügyért.

- Mikor indulunk? - kérdezte kalapáló szívvel, készülve az első csatájára.

A lány meglepetten nézte apja tagadó fejmozdulatát.

- Mi nem indulunk - javította ki. – Csak én és az embereim. Te nem.

A lány a szavak hatására teljesen összetört, mintha kést döftek volna a szívébe.

- Képes lennél hátrahagyni engem? - hebegte. - Azok után, ami történt? Mit kell még tennem, hogy bizonyítsak neked?!

Határozottan megrázta a fejét és a lány érezte a kemény tekintetből, hogy nem tudja jobb belátásra bírni.

- A nagybátyádhoz mész – jelentette ki az apja. Inkább hangzott parancsnak, mint kérdésnek és ebből tudta, hogy most már katonaként tekint rá, nem a lányaként. És bármennyire is akarta, hogy elismerje az erejét, ez a bánásmód mélységesen

bántotta.

Kyra mélyet lélegzett, nem akarta ilyen gyorsan feladni.

- De miért? - kérdezte.

Apja sokáig hallgatott, majd egy nagy sóhajjal belekezdett mondandójába.

- Olyan képességet... - kezdte habozva - birtokolsz, amit én nem értek. Olyat, amire szükségünk van, hogy megnyerjük a háborút. Olyat, amelyet csak a nagybátyád tud még erősebbé tenni.

Kinyúlt és jelentőségteljesen megfogta a lányt a vállánál fogva.

- Ha segíteni akarsz nekünk, ha segíteni akarsz a népünknek, akkor ezt kell tenned. Nincs szükségem még egy katonára. Különleges képességek kellenek, olyanok amilyeneknek te a birtokában vagy. Ilyen tudása másnak nincs.

A lány látta apja szemében a komolyságot, és miközben szörnyen érezte magát, hogy nem tarthat velük, egyben meg is nyugodott szavaitól, sőt kíváncsiság költözött a gondolatai közé. Kíváncsian várta, hogy milyen képességekre is gondol és a nagybátya ki is lehet valójában.

- Menj és tanuld meg, amit én nem tudok neked megtanítani - kérte, szinte utasította. - Térj vissza erősebben és segíts nekem győzni.

- Urba hosszú út vezet - tette hozzá. - Jó három napi lovaglás nyugatra, majd északi irányba. Egyedül kell átvágnod egész Escalonon. Gyorsan kell haladnod, lopakodva és elkerülve az utakat. Gyorsan elterjed majd mi történt itt és a pandesiai

urak igencsak haragosak lesznek. Az utak veszélyt jelentenek számodra, így az erdőkben kell haladnod. Lovagolj északnak, egészen a tengerig és úgy haladj tovább, hogy végig látd. Ez lesz az iránytűd. Kövesd a partot és eljutsz Urba. Maradj távol a falvaktól és az emberektől. Ne állj meg. Ne mond el senkinek hová mész. Ne beszélj senkivel.

Erősen megragadta a lány vállait, és sürgetően nézett rá, megrémisztve őt.

- Megértettél engem? Ez egy veszélyes utazás lenne még egy férfinak is, hát még egy lánynak egyedül! Nem tudok senkit sem nélkülözni, hogy elkísérjen. Azt akarom, hogy erős légy, hogy végig tudd csinálni ezt egyedül. Képes vagy rá?

A lány hallotta a félelmet apja szavaiban, a szeretetet, amely majd szét tépte őt. Biccentett egyet, büszkeséggel telve, hogy rábíz egy ilyen feladatot.

- Igen apám, megértettem - mondta büszkén.

A férfi fürkészve nézte őt, majd elégedetten bólintott. Lassan könny futotta el a szemét.

- Az összes emberem közül – kezdte kissé reszkető hangon -, az összes katonám közül rád van a legnagyobb szükségem. Nem a fivéreidre, nem is a legmegbízhatóbb katonáimra. Te vagy az egyetlen, az egyedüli, aki képes megnyerni ezt a háborút.

Kyra zavartnak és leterheltnek érezte magát, nem teljesen értette, hogy mire gondol a másik. Szólásra nyitotta éppen a száját, amikor mozgást észlelt mellettük.

Baylor közeledett, apja lovászmestere, a tőle megszokott

mosollyal. Egy alacsony, köpcös ember, vastag szemöldökkel, sűrű hajjal, hencegő tekintettel. A lányra mosolygott, majd megállt, várva a kapitány jóváhagyását.

Amaz biccentett és Kyra csodálkozva figyelte, mi történik. Kíváncsian a lovász felé fordult.

- El fogsz utazni – kezdte Baylor orrhangon. - Éppen ezért, szükséged lesz egy lóra.

Kyra a homlokát ráncolta zavarodottan.

- Nekem van lovam - válaszolta, majd arra a csodás lóra nézett, amelyen a csata közben lovagolt és most az udvar szélén volt kikötve.

Baylor elmosolyodott.

- Az nem ló – felelte enyhén becsmérln.

Baylor a parancsnokra nézett, aki bólintott, Kyra pedig próbálta kitalálni, hogy mit is történik éppen.

- Kövess – kérte, és már el is indult az istállók felé.

Kyra csak a távolodó hátát látta, majd apjára nézett, aki jóváhagyólag biccentett.

- Kövesd – unszolta. - Nem fogod megbánni.

A lány átkelt a hóval borított udvaron Baylорral, menet közben csatlakozott hozzájuk Anvin, Arthfael és Vidar. Együtt sétáltak az alacsony kőistállóhoz, amely a távolban állt. Menet közben Kyra a lovász szavain gondolkodott, hogy milyen lovat szán majd neki. Számára az egyik ló, olyan volt, mint egy másik.

Miközben közeledtek a terebélyes kőistálló felé, amely legalább száz lépésnyire volt, Baylor a lányhoz beszélt.

- Urunk lányának egy kiváló lóra van szüksége, hogy elvigye bárhova is akar menni.

Kyra szíve egyre gyorsabban vert, hiszen még sohasem kapott lovat Baylortól, amely egy olyan érdem volt, amelyben csak kevés harcos részesült. Mindig is szeretett volna kapni egyet, ha már elég idős lesz és kiérdemli. Ez egy olyan megtiszteltetés volt, amelyet még a fivérei sem érdemeltek ki.

Anvin büszkén bólintott.

- Megérdemled.

- Ha egy sárkánnyal tudsz bánni - tette hozzá Arthfael egy mosoly kíséretében -, akkor egy lovat is biztosan meg tudsz ülni.

Ahogy az istálló felé közeledtek, emberek egy csoportja szegődött melléjük, akik abbahagyták addig a fegyverek összegyűjtését és kíváncsian várták, mi történik majd. A két fivére Brandon és Braxton is csatlakozott hozzájuk, irigység tükröződött a szemükben Kyrát látván. Mikor észrevette őket, gyorsan másik irányba tekintettek, büszkén, mintha tudomást sem vennének róla. Szomorúan állapította meg, hogy nem is várt tőlük mást.

Kyra ismerős lépésekre lett figyelmes és örömmel vette észre, hogy barátja Dierdre is csatlakozott hozzájuk.

- Halottam, hogy elmész.

A lány új barátja oldalán haladt tovább, biztonságban érezve magát a jelenlétében. Eszébe jutott az az idő, amikor közösen raboskodtak a kormányzó cellájában, elszenvedve a különféle kínzásokat, majd pedig túléltek a menekülés. Különös kapocs

jött létre a két lány között. Dierdre sokkal nagyobb szörnyűségen ment keresztül, mint ő. Láta a fekete gyűrűket a szeme alatt, szomorúság és szenvedés lengte őt körbe. Nem hagyhatja őt egyedül az erőben, döbönt rá. A sereg délre vonul, így Dierdre egyedül marad.

- Szükségem lenne egy útitársra – kezdte Kyra. Egy terv kezdett formálódni benne.

Dierdre rá emelte tekintetét, szeme tágra nyílt a meglepetéstől és széles mosolyban szökött az arcára.

- Reméltem, hogy szükséged lesz – kacagott fel.

Anvin homlokát ráncolva szólalt meg.

- Nem tudom, hogy apád megengedi-e - vetette közbe. - Fontos feladat elé nézel.

- Nem akarok közbeszólni - mondta Dierdre -, de egyébként is át kell kelnem Escalonon. Visszatérek az apámhoz és inkább nem utaznék egyedül.

Anvin a szakállát vakarta.

- Apádnak nem fog tetszeni. - mondta Kyrának. - Bajba sodorhat téged.

Kyra eltökélten Anvin csuklójára tette a kezét.

- Dierdre a barátom nyugtatta meg. - Nem hagyom el őt, ahogy te sem hagysz hátra senkit az embereid közül. Mit is mondtál nekem mindig? Senkit sem hagyunk hátra.

Kyra sóhajtott.

- Segítettem Dierdre-nek megmenekülni a börtönből, és ő is segített nekem. Az adósa vagyok. Sajnálom, de apám véleménye

keveset számít most. Én kelek át Escalonon egyedül, nem ő. És a lány velem jön.

Dierdre csak mosolygott. Kyra mellé lépett és belékarolva büszkén folytatták együtt az útjukat. A lány jó ötletnek tartotta, hogy magával vigye az útra, és biztos volt benne, hogy jó döntést hozott, bármi is történjen.

Kyra látta, hogy fivérei a közelben haladnak mellettük és csalódottságot érzett, hogy nem akarták jobban védeni őt és nem ajánlották fel, hogy elkísérik őt. Állandóan versenyeztek csak vele. Szomorúan állapította meg, hogy mindig is ez jellemezte a kapcsolatukat, nem tudta megváltoztatni őket. Sokkal jobb volt náluk. Fivérei hősködése általában csak bajba sodorta őket.

- Én is szeretnék csatlakozni hozzád - mondta Anvin. - A gondolat, hogy egyedül szeled át Escalont nem hagy nyugodni - tette hozzá sóhajtván. - Apádnak viszont nagyobb szüksége van rám, mint bármikor eddig. Megkért, hogy tartsak vele délre.”

- Én is – szólalt fel Arthfael. - Én is csatlakoznék hozzád, de engem is délre szólít a kötelesség.

- Én hátra maradok és Volist védem majd a távollétében - tette hozzá Vidar.

Kyrát meghatotta a támogatásuk.

- Ne aggódjatok - válaszolta. - Három nap lovaglás áll előttem. Minden rendben lesz.

- Rendben lesz - kapcsolódott be Baylor is a beszélgetésbe, miközben közelebb lépett. - És az új lovad segítségedre lesz ebben.

Ezzel a lendülettel Baylor szélesre tárta az istálló ajtaját és a többiek által követve elindult befelé az alacsony kőépületben, amelyet megtöltött a lovak nehéz szaga.

Kyra szeme lassan hozzászokott a félhomályhoz a nyirkos és hideg istállóban, amelyet a lovak izgatott hangja töltött be. Fel-alá nézelődött az istállóban és megpillantotta a leggyönyörűbb lovakat, amelyeket valaha is látott. Erősek, nagyok és csodálatos lovak voltak, feketék és barnák vegyesen, mindegyik bajnok a maga módján. Egy kész kincseskamra volt.

- A Lord emberei megőrizték maguknak a legjobbakat - magyarázta Baylor igazán elemében érezve magát a sorok között lépkedve. Megfogott egy lovat itt, megérintett egy másikat amott és úgy tűnt a lovak élettel telnek meg a jelenlétében.

Kyra lassan haladt, próbált mindent magába szívni. Mindegyik ló egy-egy műalkotás volt, nagyobbak voltak, mint amiket látott, szépségesek és erősek.

- Neked és a sárkányodnak köszönhetően ezek most már a mieink. - mondta Baylor. - Azt választod, amelyiket csak akarsz. Apád lelkemre kötötte, hogy az első választás a tiéd.

A lány le volt nyűgözve. Ahogy az istállót tanulmányozta érezte milyen teher rakódik rá, tudva, hogy ilyen lehetőség csak egyszer adódik életében.

Lassan sétált, kezét a sörényeken futtatva, érezve puhaságukat és lágyágukat, erejüket. Nem tudott választani.

- Melyiket válasszam? - kérdezte a lovászt.

Ő csak mosolygott és a fejét ingatta.

- Egész életemben lovakat treníroztam - mondta. - Felneveltem őket. Egy dolog van, amit megtanultam, hogy nincs két egyforma ló. Az egyik gyors, a másik inkább kitartó, valamelyik erős még mások inkább teherhordók. Némelyik túl büszke ahhoz, hogy teherhordó legyen. És vannak, amelyek harcra termettek. Némelyik lovagi tornára való, mások harcolni akarnak, még mások hosszú háborúkra valók. Van, amelyik a legjobb barátod lesz, még mások elfordulnak tőled. Kapcsolatod egy lóval varázslatos dolog. Számítania kell rád és neked is rá. Válassz jól és a ló örökké melletted marad, háborúban és csatában egyaránt. Nem lehetsz jó harcos egy ló nélkül.

Kyra lassan sétált a lovak között, szíve izgatottan vert. Némelyik ránézett, némelyik elfordította a fejét, valamelyik nyerített és izgatottan dobolt a lábával, még mások nyugodtan álltak. Várta, hogy kialakul egyfajta kapcsolat közöttük, de nem történt semmi. Frusztráltnak érezte magát.

Ekkor hirtelen a lány bizsergést érzett a gerincében, mintha villám csapott volna belé. Olyan volt, mintha egy éles hang töltötte volna be az istállót, mintha azt mondták volna neki, hogy az az ő lova. Nem úgy hangzott, mint egy tipikus ló, sokkal mélyebb és erősebb hangja volt. A hang kitűnt a többi közül, mintha egy vad oroszlán próbált volna kitörni a ketrecéből. Egyszerre vonzotta és töltötte el ijedséggel.

Kyra a hang felé tartott az istálló végébe, ahol deszkák törtek szanaszét. Láta, hogy összetörik a karám, deszkák repültek mindenfelé és néhány ember sietett oda, hogy megpróbálják

bezárni a törött kaput, amelyet a ló megpróbált összetörni patáival.

A lány odasietett a kavarodáshoz.

- Hová szaladsz? - kérdezte Baylor. - A legjobb lovak itt vannak.

Kyra figyelmen kívül hagyta őt, és egyre gyorsabban sietett, ahogy a szíve diktálta. Tudta, hogy őt hívja.

Baylor és a többiek igyekeztek utolérni a lányt, aki az istálló végéhez közeledet és amint odaért egyszerűen elállt a lélegzete. Egy lószerű lényt látott maga előtt, de kétszer akkora volt, mint a többi, a lábai olyan vastagok voltak, mint három fatörzs. Két kicsi, borotvaéles szarva volt, amelyek alig látszottak a füleitől. A szőre nem barna vagy fekete volt, mint a többinek, hanem skarlátvörös, még a szemei zölden izzottak. Közvetlenül őt nézte, amitől egyszerűen elállt a lélegzete. Meg sem tudott mozdulni.

A teremtmény magasan fölé tornyosult, miközben morgó hangot hallatott, kivillantva az agyarait.

- Milyen ló ez? - kérdezte Baylort suttogó hangon.

A lovász rosszállóan rázta a fejét.

- Nem ló ez - mondta homlokát ráncolva -, hanem egy fenevad. Egy szörny. Nagyon ritka. Egy Solzor. Pandesia távoli sarkából hozták. A Kormányzó trófeaként tartotta. Nem tudta megülni ezt a teremtményt, senki sem volt képes rá. A Solzorok vad lények, nem lehet őket megszelídíteni. Gyere, csak ne pazarolod a drága idődet. Vissza a lovakhoz.

Kyra azonban földbe gyökerezve állt tovább, képtelen volt

másfelé nézni. A szíve hevesebben vert mikor rájött, hogy a teremtmény rá várt.

- Ezt választom - monda a lovásznak.

Baylor és a többiek elsápadtak, és úgy tekintettek rá, mint egy örültre. Ezt sugallta a döbbszent csend is.

- Kyra - kezdte Anvin - apád sohasem engedné meg.

- Az én választásom, vagy sem? - kérdezte.

Anvin összeráncolta szemöldökét és csípőre tette a kezét.

- Ez nem egy ló - folytatta - hanem egy vadállat.

- Meg fog ölni téged- tette hozzá Baylor.

Kyra a lovász felé fordult.

- Nem te mondtad, hogy hallgassak a megérzéseimre? - kérdezte. - Nos, ide vezettek engem. Ez az állat és én összetartozunk.

A Solzor hirtelen felemelte a hatalmas lábait és összetört még egy fakaput, szilánkokat szórva szerte szét, menekülésre készítette a katonákat. Kyra le volt nyűgözve. Egyszerre volt vad és féktelen, ugyanakkor lenyűgöző. Az állat túl nagy volt arra a helyre, túl nagy a fogsághoz és sokkal magasabb rendű a többiekhez képest.

- Miért neki kellene megkapnia? - kérdezte Brandon előrelépve, a többiek pedig félrehúzódtak előle. - Idősebb vagyok nála, magamnak akarom.

Mielőtt a lány válaszolhatott volna, Brandon előreszaladt, hogy megfogja. Fel akart ugrani a hátára, és mikor felérkezett a Solzor felágaskodott és levetette őt a hátáról. Brandon keresztül

repült az istállón és a falnak csapódott.

Most Braxton szalad előre, hogy ráüljön, ám az állat megrázta a fejét és felsértette a fiú karját az agyaraival.

Brandon vérző kezét szorítva, visítva szaladt ki az istállóból. Braxton miután lábra állt szintén futni kezdett, a Solzor éppen csak elvétette őt a következő harapással.

Kyra csak nyugodtan állt, minden félelem nélkül. Tudta, hogy vele másképp viselkedik majd. Érezte a kapcsolatot önmaga és a fenevad között, ugyanúgy, mint Theos esetében.

A lány hirtelen előrelépett, bátran a halálos agyarak sugarába. Meg akarta mutatni, hogy bízik a Solzorban.

- Kyra! - kiáltotta rá Anvin ijedten. - Lépj hátrébb!

A lány azonban figyelmen kívül hagyta őt. Csak állt és meredten nézett a fenevad szemébe.

A fenevad viszonzta a nézését, lassú morgó hangot eresztett ki a torkán, mintha tépelődne, hogy mit csináljon. Kyra belül reszketett a félelemtől, de nem hagyta, hogy a többiek ezt észrevegyék. Kényszerítette magát, hogy bátorságot sugározzon. Lassan emelte fel a kezét, előrelépett és megérintette a skarlátvörös bundát. Sokkal hangosabban mordult fel, vicsorítva az agyaraival és a lány jól érezte a benne rejlő haragot és frusztrációt.

- Engedjétek el a láncáról - parancsolta.

- Micsoda!? - csodálkozott egyikük.

- Nem túl bölcs dolog - tette hozzá Baylor, félelemmel a hangjában.

- Tegyétek, amit mondtam! – csattant fel a lány, érezve a növekvő erőt a hangjában, ahogy a fenevad akarata áramlott rajta keresztül.

A katonák kulcsokkal a kezükben szaladtak előre, hogy kinyissák a láncokat. Ezalatt a fenevad le sem vette mérges szemeit a lányról, vicsorgott, mintha el akarná ijeszteni.

Amint a láncok lehullottak, a vad dobolni kezdett a lábaival, mintha támadásra készülne.

De különös módon semmi nem történt. Csak bámult Kyrára, és haragja lassan megértésbe, szinte már csodálatba csapott át.

Lassan leengedte a fejét, egy apró gesztust téve, szinte észrevehetetlent, amelyet csak a lány látott. Kyra előre lépett, megragadta a sörényét és egy gyors mozdulattal felült a hátára.

Mindenkinek elállt a lélegzete a teremben. A fenevad megrázta magát és felágaskodott, de Kyra érezte, hogy ez a műsor inkább a többieknek szól. Nem akarta őt levetni a hátáról, csak megpróbált ellenszegülni, hogy kiderítse, kinél van az irányítás és meddig mehet el. Tudatni akarta a lánnyal, hogy ő vadnak született és senki sem törheti be.

Nem akarlak megszelídíteni, mondta a lány gondolatban. Én csak a társad akarok lenni a harcban.

A Solzor megnyugodott, még rúgkapált, de már nem olyan vadul, miközben hallgatta a lányt. Hamarosan abbahagyta a mozgást, nyugton maradt Kyra alatt, de a többiekre úgy morgott, mintha meg akarná őt védeni.

A lány nyugodtan ült a Solzor hátán, onnan nézett le a

többiekre, a tengernyi tátott szájjal beámuló férfira.

Kyra lassan elmosolyodott, elöntötte a győzelem érzése.

- Ez – kezdte -, az én választásom. A neve pedig Andor.

Kyra kilovagolt Andor hátán a vár udvarának közepére, miközben apja katonái, ezek a harcban edzett férfiak, csodálattal nézték. Még egyikük sem látott ehhez foghatót.

Kyra könnyedén fogta a sörényt, megpróbálva nyugtatni a morgó állatot. Mialatt Baylor egy nyeret erősített a hátára, Kyra próbálta megtartani az egyensúlyát. Nem akart leszállni, mivel már most sokkal erősebbnek érezte magát attól, hogy ez a fenevad alatta volt, mint előtte bármikor.

Dierdre mellette lovagolt egy csodálatos kancán, amelyet a lovász választott neki. Együtt szelték át az udvart, amikor Kyra észrevette az apját a távolban, aki már a kapuban állt, várva őt. Ott állt az emberei gyűrűjében, akik félelemmel és csodálattal vegyesen nézték, ahogy megüli ezt az állatot.

A lány látta a szemükben a csodálatot és ez bátorsággal töltötte el. Ha Theos nem is tér vissza hozzá, most már van egy csodálatos társa.

Lepattant a nyeregből, amikor az apjához ért, Andor-t a sörényénél fogva vezette. Látta apja szemében a kétséget. A tekintete újra tudatosította benne, hogy nemcsak ő tartott ettől az utazástól. Egy rövid pillanatra a férfi leengedte marcona tekintetét és apai szeretettel tekintett a lányára. A lány látta rajta a küzdelmet, a tépelődést.

Pár lépéssel arrébb állt meg, szemben vele és a csend csak

egyre nőtt, ahogy a katonák körbevették őket, hogy lássák a búcsúzást.

A lány rámosolyodott.

- Ne aggódj, apám. Erősnek neveltél.

Apja csak bólintott helyeslően megerősítésként, de a lány látta rajta, nem biztos magában. Ő mindenek felett mégis csak az apja volt.

Apja az eget kémlelte.

- Ha most eljönne érted a sárkányod - kezdte - akkor percek alatt átszelnéd Escalont. Vagy ami még jobb, meg tudna védeni bármilyen veszélytől, amely csak utadban áll.

Kyra szomorúan elmosolyodott.

- Theos elment, Apám.

Apja csodálkozó szemekkel nézett rá.

- Örökre? - kérdezte, olyan hangsúllyal, ahogy a hadurak szokták kérdezni az embereiket csata közben, olyan dolgokról, amelyet nem akarnak tudni, de meg kell kérdezni.

A lány lehunyta a szemét, miközben próbált válaszolni. Azt akarta, hogy Theos feleljen neki. De nem jött, csak néma csend. Csodálkozott, hogy valaha is volt valamilyen kapcsolata a sárkánnyal, vagy lehet csak képzelte az egészet.

- Nem tudom, Apám - mondta becsülettel.

A férfi csak biccentett, tudomásul véve a választ, úgy ahogy az emberek tudomásul vesznek dolgokat, ahogy vannak.

- Emlékezz arra, amit én... - kezdett bele az apja.

- KYRA! - hasított egy izgatott kiáltás a levegőben.

Kyra, ahogy a hang irányába tekintett az emberek szétváltak, és a szíve hevesen dobban, amikor megpillantotta Aidant, amint épp átszalad a városkapun, nyomában Leóval, akivel az imént ugrottak le egy szekérről. A fiú egyenesen hozzá szaladt, meg-megcsúsza a havon, még Leo messze előtte szaladt, egyenesen a lány karjaiba.

A lány nevetett, ahogy Leo feldöntötte őt, miközben a mellkasán állt a négy lábával és az arcát nyalogatta. Mögöttük Andor morogni kezdett, védve a lányt. Ezt hallva Leo leugrott és visszamorgott a fenevadra. Mindketten félelem nélkül, egyformán védték a lányt, amit Kyra nagy megtiszteltetésnek érzett.

Felugrott és közéjük állt, Leót visszatartva.

- Rendben van Leo - mondta. - Andor a barátom. És Andor - tette hozzá felé fordulva -, Leo is a barátom.

Leo nyugodtan leült, de Andor folytatta a morgást, bár sokkal halkabban.

- Kyra!

A lány Aidan felé fordult, aki a karjaiba szaladt. Olyan erősen ölelte, milyen erősen csak a kis kezével tudta. Jó érzés volt újra az öccsét látni, hiszen biztos volt benne, hogy nem látja őt többet. Ő volt az egyetlen a normális dolog az életében, ami megmaradt az elmúlt időszak viharos eseményei között, az egyetlen, ami nem változott.

- Hallottam, hogy itt vagy - mondta a fiú sietve - és gyorsan szereztem egy fuvart, hogy láthassalak. Olyan boldog vagyok,

hogy újra látlak.

A lány szomorúan mosolygott.

- Sajnos nem sokáig maradok, öcsém.

A fiú arcán kétségek cikáztak.

- Elmész? - kérdezte kétségbeesetten.

Apja szólt közbe.

- Épp indulni készült a nagybátyához - magyarázta. - Engedd őt elmenni.

Kyra észrevette, hogy az ő nagybátyát mondta és nem azt, hogy a tiétek.

- Akkor vele tartok!

Apja csak a fejét rázta.

- Nem.

Kyra mosolyogva nézett le öccsére, aki olyan bátor volt, mint mindig.

- Apánknak máshol van rád szüksége - mondta.

- A csatamezőn? - kérdezte Aidan, várakozóan fordulva az apja felé. - Hallottam, hogy Esephus felé indulsz - tette gyorsan hozzá. - Én is menni akarok veled!

De ő csak a fejét rázta.

- Volisba kell menned - mondta. - Ott kell maradnod az embereim védelme alatt, akiket hátrahagyok. A csatamező nem neked való még. Majd legközelebb.

Aident előntötte a pír a csalódottságtól.

- De én harcolni akarok, apám! - tiltakozott. - Nem kell, hogy őrizzenek a nőkkel és gyerekekkel együtt egy üres erődben.

A katonák halkan nevettek, de az apja továbbra is szigorúan nézett.

- Meghoztam a döntésemet - válaszolta kurtán.

Aiden a homlokát ráncolta.

- Ha nem mehetek Kyrával, sem pedig veled - kezdett bele a fiú -, akkor mi értelme volt a csatákról és a fegyverekről tanulnom? Mi célt szolgált akkor a kiképzésem?

- Növessz szőrt előbb a mellkasodon öcsém -, mondta Braxton nevetve, előlépve Brandonnal az oldalán.

A nevetés egyre hangosabb lett az emberek között, amitől Aidan teljesen elpirult, leforrázva állt a többiek előtt.

Kyra rosszul érezte magát, letérdelt az öccse elé, ránézett, miközben kezét az arcára tette.

- Te leszel a legjobb harcos mindközül - bátorította gyengéden, úgy hogy csak ő hallja. - Légy türelmes. Addig is, vigyázz Volisra. Neki is szüksége van rád. Hadd legyek rád büszke. Ígérem, visszatérek, és egy nap együtt küzdünk majd nagy csatákban.

Aidan meglágyult egy kicsit, majd előre dőlt és újra megölelte a nővérét.

- Nem akarom, hogy elmenj - mondta halkan. - Volt egy álmom rólad. Azt álmodtam... - vonakodva folytatta, mialatt a nővérére nézett -, hogy meghaltál.

Kyrát sokkolták a szavak, különösen a tekintet, ami a fiú szemében tükröződött. Teljesen letaglózta. Nem tudta, hogy mit mondjon. Anvin lépett előre és terített egy vastag bundát a lány

vállára, hogy melegítse. Igaz jó öt kilót is kitett a súlya, de teljesen kizárta a szelet és elűzte a hideget a hátáról. A férfi mosolygott rá.

- Hosszú éjszakáid lesznek, és messze kerülöd majd a tábortüzeket - mondta neki egy ölelés kíséretében.

Apja is előlépett, szintén megölelte, olyan erősen, ahogy csak egy hadúr tudja. A lány is megölelte őt, elveszve az izma között, biztonságban érezve magát.

- A lányom vagy - mondta határozottan. - Ne feledd ezt el. - Majd olyan halkan, hogy a többiek ne hallják még hozzátette: - Szeretlek.

A lány tele volt érzelmekkel, de mielőtt válaszolhatott volna az apja sarkon fordult és elsietett, majd Leo ugrott oda hozzá és nyomta az orrát a mellkasához.

- Veled akar menni - mondta Aidan. - Vidd magaddal, sokkal nagyobb hasznodra lesz, mint nekem, bezárva Volisba. Egyébként is te vagy a gazdája.

Kyra átölelte Leo nyakát, nem tudva visszautasítani, hogy vele tartson. Tetszett neki az ötlet, hogy magával vigye, hiszen eddig is borzasztóan hiányzott neki. Jó hasznára lenne egy újabb pár fül és szem az utazás során, és hát senki sem volt hozzá lojálisabb, mint Leo.

A lány újra felkapaszkodott Andorra, miközben a katonák félreálltak. Fáklyákkal álltak sorfalat egészen a hídig, ezzel is kimutatva tiszteletüket, elűzve a sötétséget, megvilágítva számára az utat. Kyra elnézett a válluk felett, ahol az egyre

sötétedő eget látta és a vadont, amely várt rá. Izgatottsággal vegyes félelemmel, de leginkább kötelességtől hajtva indult el az úton. Célja volt. A legfontosabb küldetés elé nézett, egy olyan elé, amely nemcsak az övét, de egész Escalon sorsát meghatározza. Nem is lehetett volna nagyobb a tét.

Botja az egyik, még íja a másik vállán lógott, még két oldalt Dierdre és Leo haladtak. Andor hátán, apja katonái tekintetének kereszttüzében Kyra elindult a városkapu felé. Eleinte lassan haladt a fáklyák és emberek sorfala között, mintha egy álomban sétálna a végzete felé. Nem nézett vissza, nem akarta meggondolni magát. Egy kürt szólalt meg mély hangon, az elindulás és a tisztelet jeleként.

Megpróbálta sarkával gyorsabb vágásra ösztökélni Andor-t, de az már elfogadta őt. Magától is futni kezdett, először ügetve, majd galoppozva. Néhány pillanat múlva Kyra már Argos kapuin kívül találta magát a hómezőn, ahol a hideg szél fújta a haját és nem volt más előtte csak a hosszú út, vadállatokkal és az egyre ereszkedő fekete éjszakával.

NEGYEDIK FEJEZET

Merk az erdőben szaladt, meg-megcsúsztatva a sáros lejtőn, fától fáig futva, miközben Fehérerdő levelei ropogtak léptei alatt. Előrefelé nézett végig a látómezejében tartva a távoli füstoszlopot, amely megtöltötte a horizontot, elzárva az utat a vérvörös napnyugtától, és egyre inkább sürgetve őt a haladásban. Tudta, hogy a lánynak valahol ott kell lennie, lehet, hogy meggyilkolták már, de nem tudta a lábait gyorsabb futásra ösztökélni.

A gyilkolás úgy látszik, mindig megtalálja, mindig számításba veszi, még más embereket vacsorázni hívnak. Találkája volt a halállal, mondta mindig az anyja. Ezek a szavak a fülében csengtek egész életében. Önbeteljesítőek lettek volna anyja szavai? Vagy egy fekete csillaggal a feje felett született?

A gyilkolás Merk számára az élet egy természetes dolga volt, mint a lélegzés, vagy az ebédelés, nem számított kinek csinálta és hogyan. Minél többet töprengett rajta, annál inkább undorodott tőle, mintha az egész életét ki akarta volna hányni. Miközben egész belső lénye arra ösztökélte, hogy új életet kezdjen, és folytassa útját Ur tornya felé, egyre inkább ragaszkodott a régi énjéhez. Az erőszak újból hatalmába kerítette és nem most akarta ezt figyelmen kívül hagyni.

Ahogy futott a gomolygó füst egyre közelebből látszott, egyre fullasztóbbá téve a levegővételt, a szagok egyre inkább

csavarták az orrát és egy ismerős érzés kezdett egyre jobban elhatalmasodni rajta. Nem félelem volt, de nem is izgatottság. Az ismeretség érzése volt. A gyilkoló gépé, amivé Merk vált. Ez történt mindig, amikor harcba indult, a saját harcát megvívni. A harc eme formájában szemtől szemben ölte meg ellenfelét, nem rejtőzve el semmilyen sisakrostély, páncél vagy a nézők üdvívalgása mögé, mint a divatos lovagok. Meglátása szerint ez volt a legbátrabb harc mindközül, amelyet csak az olyan igaz harcosok, mint ő érdemeltek ki.

De most valami mást is érzett. Általában nem törődött azzal, hogy ki hal meg, vagy marad életben, csak tette a dolgát. ezért tudott mindig is a célra fókuszálni, mindenféle érzelemtől mentesen. De most valami más volt. Amennyire csak vissza tudott emlékezni, most volt először, hogy senki sem fizetett neki, hogy ezt csinálja. Saját akarata hajtotta, egyszerűen megsajnálta a lányt és helyre akarta tenni a rossz dolgokat. Érzelmi függőségbe került, és ezt nem szerette. Már megbánta, hogy nem cselekedett korábban és hagyta ott a lányt.

Merk fegyvertelenül szaladt előre, nem volt szüksége semmi ilyenre. Csak a tőre volt nála az övébe tűzve és ez bőven elégnek tűnt számára. Még akkor is, hogy valószínűtlen, hogy használja majd. Szeretet fegyvertelenül harcba bocsátkozni, ezzel lépve meg ellenfelét. És ezt kihasználva szinte mindig elvette a másik fegyverét és fordította régi gazdája ellen. így mindig volt fegyvere, bárhová is sodorta az élet.

Merk kiért Fehérerdőből, a fák tágas síkságban és dombokban

folytatódott, amelyet beborított a horizonton vöröslő nap fénye. A völgy szélesen terült el előtte, fölötte az ég fekete volt a füsttől, mintha mérges lenne, még a távolban megpillantotta a lángokat, ahogy a lány farmjának romjai égtek. A férfi még innen is halotta a férfiak diadalittas üvöltözését, a bűnözők vérgőzös hangját. Gyakorlott szeme hamar felmérte a területet, nagyjából egy tucatnyi embert látott, fáklyákat tartva és felgyújtva mindent, amit az útjukba került. Egyesek épp az istállótól a házhoz futottak, felgyújtva annak szalmatetejét, még mások az ártatlan ökröket mészárolták a fejszéjükkel. egyikük pedig egy emberi testet vonszolt maga utána sárban, a hajánál fogva.

Egy nőt.

Merk szíve izgatottan vert, miközben próbálta megállapítani, hogy a nő él-e még. A férfi a családjához vonszolta a lányt, akik már ki voltak kötve a csűrhez egy-egy kötéllal. Ott volt már az anyja és az apja, valamint a két húga. Ahogy egy fuvallat arrébb vitte a fekete füstöt Merk észrevette a hosszú szőke haját, amelyet sár borított, és most már biztos volt benne, hogy a lányt látja.

Merk testét átjárta az adrenalin, ahogy lefelé szaladt a lejtőn. Egyenesen lángok felé tartott a sáros terepen, miközben felmérte, hogy mi is történt: a lány családja a falnál, mindannyian holtan már, elvágott torokkal, testük ernyedten a falnak döntve. Megkönnyebbülést érzett, amikor látta, hogy a lány még él és próbál ellenállni, ahogy vonszolták. Megpillantott egy embert, aki törrel a kezében már várta a lányt, tudta, hogy ő lesz a következő áldozat. Merk későn érkezett ahhoz, hogy a családját

megmentse, de a lányt még meg tudja.

A férfi tudta, hogy meg kell lepnie ezeket a martalócokat. Lelassította lépteit, mintha övé lenne a világ összes ideje, hogy észrevegyék őt, amint közéjük sétál, elbizonytalanítva őket ezzel.

Egyikük már észre is vette, talán egy kicsit korábban, mint kellett volna. Az egyik bandita feléje fordult, és a meglepetéstől, hogy valaki nyugodtan a vérontás helyszínén sétál, elkezdett a társainak kiabálni.

Merk magán érezte a döbbszerű tekinteteket, ahogy nyugodtan a lány felé sétált. Az ember, aki a lányt vonzotta megállt megállt a látványtól és elengedve a haját, amaz a sárba zuhant. Mindannyian Merk felé közeledtek, hogy megharcoljanak vele.

- Mi van nekünk itt? - kiáltotta egyikük, talán a vezérük lehetett. Ő volt az, aki eldobta a lányt és Merk felé tartva kivonta a kardját, miközben a többiek is körbevették.

Merk csak a lányt nézte, hogy életben van-e még és nem sérült-e meg. Láta, hogy mozog a sárban, lassan próbálva felállni és amint felemelte a fejét látta a döbbenetet az arcában, mikor észrevette. Merk megkönnyebbült, hogy legalább ahhoz nem érkezett későn, hogy a lányt megmentse. Talán ez volt az első lépés azon a hosszú úton, amely a megváltáshoz vezet. Valószínűleg nem a toronynál kezdődött, hanem itt és most.

Ahogy a lány feltámaszkodott a könyökére a sárban, a tekintetük találkozott, és megtelt reménnyel.

- Öld meg őket - kiáltotta a lány.

Merk továbbra is nyugodtan sétált a lány felé, ügyet sem vetve

a körülötte álló emberekre.

- Szóval ismered a lányt - mondta a vezérük.
- Talán a nagybátya? - kérdezte egy másik gúnyosan.
- A rég elfeledett báty? - nevetett fel egy másik.
- Eljöttél megmenteni őt, öreg? - folytatta egy másik a gúnyolódást.

A többiek nevetésben törtek ki, miközben közeledtek felé.

Ezalatt nem látszott Merken, de sorra vette a szeme sarkából az ellenfeleiket: hányan vannak, milyen gyorsan mozognak, milyen fegyvereket viselnek. Megnézte mennyire izmosak, vagy inkább hájasak, mit viselnek, mennyire mozognak könnyen a ruhájukban, milyen gyorsan tudnak mozogni a csizmájukban. Észrevette, hogy késeik és tőreik tompák, kardjuk élezetlen. Megfigyelte, hogy maguk előtt vagy mellett tartják-e fegyvereiket és melyik kezükben.

Többségük amatőr volt és egyikük sem vehette fel vele a versenyt. Egyet kivéve. Azt, amelyiknél a számszeríj volt. Merk gondolatban megjegyezte, hogy őt kell először megölnie.

Merk egy másik tudatállapotba került, amikor másként gondolkodott, amely mindig magába szippantotta, amikor konfrontációra került a sor. Egy olyan világba, amelyet nem tudott irányítani, amikor csak egy gondolat járta át a testét. Ezt mondta meg neki, hány embert tud megölni és hogyan, milyen hatékonyan. Hogyan érje le a legnagyobb sérülést a legkevesebb erőfeszítéssel.

Sajnálta ezeket az embereket, mivel nem tudták, hogy mibe

is keveredtek bele.

- Hé, hozzád beszélek! - kiáltott rá újból a vezér, alig tíz lépésnyire tőle, gúnyosan tartva a kardját, felé közeledve.

Merk folytatta útját, nyugodtan és érzelem mentesen. Továbbra is a feladatra koncentrált, alig hallotta a vezér szavait, teljesen lehalkította az elméjét. Nem futott, vagy mutatott agresszivitást feléjük, megnyugtatta az érzés, hogy hamarosan darabokra hullnak ezek az emberek az ő cselekvésének hiányától.

- Tudod, hogy hamarosan meg fogsz halni? - folytatta a vezér.
- Hallasz egyáltalán engem?

Merk csak sétált nyugodtan tovább, még a vezér elveszítve türelmét, nem várt tovább. Üvöltve emelte fel a kardját és sújtott le a férfi válla felé.

Merk kívárta a megfelelő pillanatot, nem reagált. Továbbra is nyugodtan lépdelt a támadója felé, várva a legutolsó pillanatig, figyelve arra, hogy ne mutassa az ellenállás jelét az utolsó percig.

Megvárta még ellenfele kardja elérni a legmagasabb pontot, magasán a feje felett, amikor a legsebezhetőbb bárki, mint ahogy azt hosszú idő alatt megtanulta. Majd olyan gyorsan, hogy azt mások elképzelni sem tudták, előrelendült mint egy kígyó és két ujjával egy bizonyos ponton a hónalj alatt lecsapott.

Támadója szeme a fájdalomtól és meglepettségtől teljesen kidülledt és azon nyomban elejtette a kardot.

Merk közelebb lépett és megragadta a férfi karját és a háta mögé csavarta. Majd megragadta a férfi fejét hátul és megperdítette a tengelye körül, egyfajta pajzsként használva őt.

Merk nem aggódott most már miatta, sokkal inkább a mögötte lévő ember zavarta, az amelyiknek a számszeríja volt. Azért támadta meg ezt a mamlaszt, hogy pajzsként tudja őt használni később.

Megfordult az íjász férfi felé, aki már célba vette őt. A következő pillanatban Merk már halotta a nyíl suhanását és látta is maga felé közeledni a nyílvesszőt, így szorosan tartotta maga előtt az emberi pajzsot.

A férfi érezte, hogy a kezében lévő fickó megpróbál hátrálni. A vezér felüvöltött fájdalomában, majd Merk is fájdalmat érzett, mintha egy kést döftek volna a hasába. Először értetlenül állt, de aztán lenézve látta, hogy pajzsa hasát átfúrta a nyíl és annak feje az ő hasát is megsebezte pár centi mélyen. Nem volt komoly a seb, de ahhoz elég mély volt, hogy pokoli fájdalmat okozzon.

Gyorsan felmérte, mennyi ideig tart újratölteni a számszeríjat, majd eldobta az élettelen testet, kiragadta a kardot a kezéből és eldobta az íjász felé. A kard pörögve repült a sokkolt tágra nyílt szemű ember irányába és csapódott annak mellkasába. Íját elejtve, holtan terült el a földön a következő pillanatban.

A férfi körbenézett a többi martalócon, akik döbbenten álltak, miután a két legjobb emberük holtan terült el. Kínos csendben néztek farkasszemet.

- Ki vagy te? - kérdezte egyikük idegesen.

Merk széles mosollyal, újait ropogtatva készült a harcra.

- Én vagyok – kezdte -, az, aki miatt nem tudtok éjjel aludni.

ÖTÖDIK FEJEZET

Duncan seregével dél felé tartott több száz ló dobogása visszhangzott a fülében, keresztül az éjszaka csöndjén. Ahogy távolodtak Argostól kipróbált parancsnokai lovagoltak mellette Anvin az egyik, míg Arthfael a másik oldalán, Vidar pedig visszatért Volisba, őrizni a várat. Több száz ember mellettük lovagolt. A többi hadúrral ellentétben Duncan szerette, ha az emberei egymás mellett lovagolnak, nem tárgyként tekintett rájuk, hanem sokkal inkább bajtársként.

Ahogy az éjszakában ügettek a hideg szél az arcukba vágott. Jó volt érezni, hogy végre mozognak, csatába tartanak és nem rejtőzködnek többé Volis falai mögött, mint ahogy Duncan tette élete több mint felében. A hadúr oldalra nézve megpillantotta két fiát Brandont és Braxtont, ahogy katonái mellett lovagolnak és miközben büszke volt rájuk, hogy itt vannak vele nem aggódott annyira értük, mint ahogy a lányáért tette. Annak ellenére, hogy óráról órára mondogatta magának, hogy ne aggódjon, Duncan gondolatai egész éjszaka Kyra körül forogtak.

Azon gondolkodott hol is lehet most a lány. Arra gondolt, hogy csak Dierdre, Andor és Leo van mellette és a szíve majd megszakadt. Tudta, hogy milyen útra küldte a lányt, olyanra, amellyel a legkeményebb harcosok is csak nehezen néztek volna szembe. Ha túléli Ő lesz a legnagyobb harcos, aki visszatér, sokkal nagyobb, mint bármelyikül, akik most itt lovagolnak

mellette. Ha mégse térne vissza, abba Ő bele fog pusztulni. A különleges idők azonban különleges lépéseket követelnek és neki szüksége volt rá, hogy a lány sikerrel járjon.

Dombokra kapaszkodtak fel, s majd süllyedtek alá a következő völgybe, miközben Duncan az előttük elterülő síkságot figyelte a holdfényben, és közben úti céljukra Esephusba gondolt. Az erőd a tenger mellett épült, a kikötő mellé, ahol a keletre vezető út és a fő hajózási útvonal találkozott. A várost egyik oldalról a Könnyek Tengere határolta, míg a másik oldalt a kikötő terület el, és úgy tartotta a mondás, hogy aki Esephust birtokolja, az kormányozza Escalon nagy részét. Argoshoz legközelebbi erőd Esephus erődítménye volt. Duncan tudta, hogy csak itt van esélye győzelemre vezetni a forradalmat. Az egyszer volt fővárost fel kell szabadítani. Kikötője egykor tele volt büszkén dagadó vitorlájú hajókkal, amelyeken escaloni zászlók lobogtak, most viszont csak pandesiaai hajók állomásoztak benne, alig emlékeztetve egykori nagyságára.

Duncan és Seavig, Esephus ura, egyszer jó barátok voltak. Régen egymás mellett lovagoltak a csatában, bajtársként küzdöttek számtalan alkalommal és Duncan nem egyszer hajózott vele a tengeren. Az invázió óta azonban elvesztették a kapcsolatot. Seavig, az egykor büszke hadúr, most megtört katonaként élt, képtelenül arra, hogy hajózzon, vezesse városát, vagy ellátogasson más erődbe, mint ahogy a többi hadúr tette. Sokan olyan címkékkel illették, mint ami igazából is volt: egy fogoly, mint ahogy Escalon többi hadura is.

Duncan katonái által tartott fáklyák fényében lovagolt délnek. Útjuk során a hó egyre vastagabb lett, a szél egyre erősebben fújt, és fáklyáik egyre kevésbé adtak fény, miközben a holdat is felhők takarták. A hadsereg mégis rendületlenül nyomult előre, ezek az emberek bárhova elmentek volna Duncanért. A parancsnok tudta, hogy nem megszokott dolog éjjel támadást indítani, sokkal kevésbé akkor ha még a hó is esik, de hát ő mindig egy különös harcos volt. Éppen emiatt emelkedett a ranglétrán egyre feljebb, lett az öreg király parancsnoka, és nyerte el a maga erődjét. És ez tette őt a legelismertebb hadúrrá. Duncan sose azt tette, amit mások. Volt egy mottója, ami szerint próbált élni: tedd azt, amit mások a legkevésbé várnak.

A pandesiaiak nem számítottak a támadásra, arra pedig végképp nem, hogy Duncan lázadása ilyen hamar elér délre, főként akkor, ha a férfi időben odaér. És természetesen nem számítottak éjszakai támadásra sem, pláne ha a hó is esik. Tudták milyen kockázatos éjszaka lovagolni. A lovak eltörhetik a lábukat, és még számtalan probléma történhet. Duncan tudta, hogy háborúkat gyakrabban nyernek a meglepetés és a gyorsaság segítségével, mint erővel.

A parancsnok úgy tervezte, hogy egész éjszaka lovagolnak, míg el nem érik Esephust és megpróbálják legyőzni a hatalmas pandesia i sereget és visszavenni a várost csupán pár száz emberrel. És ha visszavették az erődöt, akkor talán lehetőséget kapnak arra, hogy megkezdjék a háborút Escalon visszafoglalására.

- Ott lent! – kiáltotta Anvin, a hóba mutatva.

Duncan letekintett a völgybe és észrevette a kavargó havon és ködön keresztül, hogy néhány apró falu terül el alattuk. Ezek a falvak bátor harcosok lakhelyéül szolgáltak, akik Escalonnak tartoztak hűséggel. Nem voltak sokan, talán csak maréknyian, de segítségükre lehetnek, ha csatlakoznak a hadseregéhez.

Duncan túlkiabálta a szelet és a lovakat, hogy mindenki hallja.

- Fújjátok meg a kürtöket!

Emberei sorra szólaltatták meg a kürtöket, Escalon régi gyülekező jelét fújva, amely melegséggel töltötte el a parancsnok szívét, s melyet nem halott Escalonban már évek óta. A hang ismerős kell, hogy legyen minden embernek és tudniuk kell, hogy mit jelent. Ha vannak még jó emberek azokban a falvakba, akkor ez a hang előhívja őket.

A kürtök újra és újra felhangoztak, miközben a fáklyák fényében közeledtek a falu felé. A falubeliek felriadtak jöttükre és az utcákra tódultak, fáklyáik pislákolnak a hóesésben, a férfiak sietősen kapták magukra a ruháikat, ragadták meg fegyvereiket és öltötték magukra páncéljaikat. Mindannyian a hegy felé néztek, és csodálkozva látták Duncant és katonáit közeledni. A parancsnok próbálta elképzelni, hogy milyen látványt nyújthatnak embereivel, amint a sötét éjszakában hóviharban léptetnek, éppen ereszkedve le a hegyről, s fáklyák százait tartják, melyek küzdenek a hóeséssel. A katonák belovagoltak az első faluba és megálltak a megriad arcú emberek gyűrűjében. Duncan reményt látott vidéki emberei szemében.

Magára öltötte legkeményebb csatákban használt tekintetét, felkészítve magát, hogy minél jobban fellelkesítse ezeket az embereket, úgy, mint még azelőtt sohasem.

- Escalon fiai! – kiáltotta, lovával lassan léptetve az őt körülvevő emberek között.

- Eleget szenvedtünk már a pandesiai elnyomástól! Választhatjátok azt, hogy itt maradtok és élitek tovább az életeiteket, és merengtek Escalon egykori nagyságán, vagy választhatjátok azt, hogy felkeltek szabad emberként és segítetek nekünk a szabadságharcban!

A falubeliek örömmel az arcukon ujjongva szaladtak.

- A pandesiaiak elvitték a lányainkat! – kiáltotta egy férfi. - Ilyen szabadságból mi nem kérünk!

A falubeliek egyre inkább éljeneztek.

- Veled vagyunk Duncan! – kiáltotta egy másik. - Halálunkig veled lovagolunk!

Üdvrivalgások közepette az emberek felnyergelték lovaikat és csatlakoztak a sereghez. Duncan elégedetten nézte a növekvő sereget, majd megsarkantyúzva a lovát kilovagolt a faluból. Lassan egyre inkább rádöbbent, Escalonban egyre jobban gyűlik a feszültség egy lázadáshoz.

Hamarosan elértek a következő faluba, a lakosok már kint álltak és várták őket a fáklyák fényében. Hallották a kürtök hangját, a kiáltásokat, látták a növekvő sereget és pontosan tudták, hogy mi történik. Az emberek egymás után szólították az ott lakókat, mindegyikük arcára rá volt írva, hogy mit gondol,

nem volt szükség semmilyen beszédre. Duncan átviharzott ezen a falun is, nem volt szükség meggyőzni a helybelieket, hogy vágyják a szabadságot, hogy helyreállítsák önbecsülésüket, hogy felnyergeljék a lovaikat és fegyvert ragadva csatlakozzanak a seregéhez, bárhova is vezeti őket.

Duncan sorra járta a falvakat, ahol egymás után gyúltak ki a fények és az erős szél, a havazás, és az éjszaka sötétje sem állította meg őket. Az emberek szabadság utáni vágya túl erős volt, és az emberek egymás után sorakoztak fel, hogy visszanyerjék az életüket.

A növekvő sereg dél felé lovagolt, Duncan keze egyre inkább elgémberedett a nagy hidegben, ahogy a kantárt szorította. Ahogy dél felé haladtak Volis száraz, hideg időjárását felváltotta Esephus nedves, de hideg éghajlata. A levegő egyre nehezebbé vált tenger nyirkos és sós levegőjétől. A fák alacsonyabbra nőttek erre felé, és mind hajlongott a szűnni nem akaró hűvös viharban.

Egymás után keltek át a hegyeken. A hóesés ellenére a felhők oszladozni kezdtek és előtűnt a hold, megvilágítva útjukat. A harcosok lovagoltak az éjszakában és Duncan már tudta, hogy ez egy olyan emlék lesz, amelyre hátralévő életében mindig visszagondol majd. Feltéve, ha sikerül túlélnie. Ezen a csatán múlt mind. Kyrára, a családjára, az otthonára gondolt, nem akarta elveszíteni egyiket sem. Az élete egy hajszálon múlt, ugyanúgy, mint a szeretteié, mindent kockára tett ma éjszaka.

Duncan visszapillantva a válla fölött lelkesedéssel telve látta, hogy sikerült további százakat összegyűjtenie, akik egy célért

küzdenek majd. Tudta, hogy még így is számbeli fölényben van az ellenfél, ráadásul egy harcedzett sereggel néznek szembe. Pandesia katonák ezrei állomásoztak Esephusban. Továbbá Seavignek is több száz embere van, és nem tudta Duncan, hogy amaz képes-e kockára tenni őket, hogy csatlakozzon őhöz. Meg kell győznie...

Átkeltek a következő hegyen is, majd megálltak egy pillanatra, nem volt szükség további erőlködésre. Onnan jól látszott a fodrozódó Könnyek Tengere, ahogy a hullámok a parthoz csapódnak, és a nagy kikötő, az ősi város, ahogy kiemelkedik a part szikláinak közül. A város úgy nézett ki, mintha a tengerbe építették volna, a hullámok a kőfalakon fröccsentek szét. A város a szárazföldnek háttal épült, kapui a tengere néztek, úgy tűnt, hogy sokkal inkább arra épült, hogy a hajók kerüljenek biztonságba, ne pedig a lovak.

Duncan a kikötőt nézte, ahol a hatalmas hajók sorakoztak, rajtuk a pandesia lobogóval, melynek sárga és kék színei tördőfésként hatottak a szívébe. Pandesia szimbóluma, a koponyával a szájában repülő sólyom, undorral töltötte el Duncant. Azzal, hogy egy ilyen nagyszerű várost a pandesiaiak megszállva tartottak, Duncant mélységes szégyennel töltötte el és a sötétség ellenére is jól látszott, ahogy arcát előnti a mérge. A hajók békésen ringatóztak, senki sem számított támadásra. Természetesen. Ki merésznél megtámadni őket? Különösen az éjszaka közepén, hóvihárban?

Duncan érezte, hogy minden katonája tekintete rászegeződik

és tudta, hogy eljött az igazság pillanata. Mindannyian az ő reményteli parancsára vártak, arra, amely megváltoztatja Escalon sorsát, miközben ott ült a lován érezte eljött az ő pillanata. Tudta, hogy ez egy azon pillanatok egyike, amely meghatározza az ő és a katonái sorsát.

- ELŐRE! – kiáltotta.

Az emberei éljeneztek és elkezdtek leereszkedni a hegyoldalon a pár száz méterre elterülő kikötő irányába. Duncan érezte a mellkasában kalapáló szívét, amint a hideg szél az arcába csapott és az emberek magasra emelet fáklyákkal haladtak előre. Tudta, hogy ez egy öngyilkos küldetés, de azt is tudta, hogy elég örült a terv ahhoz, hogy működjön. Leviharzottak síkságra, lovaik olyan gyorsan vágtattak, hogy a hidegben alig kaptak levegőt, és ahogy közeledtek a kikötő felé, amelynek kőfalai csak pár száz méterre voltak előttük, Duncan kiadta a következő utasítást: - ÍJÁSZOK! – kiáltotta. Íjászai, akik mögötte lovagoltak, meggyújtották nyilaikat és a parancsra vártak. Csak vágtattak, a lovak patájának dobogása messzire hallatszott, és a pandesiaiak még mindig nem készültek a támadásra.

Duncan várt, míg közelebb nem értek – negyven, harminc, húsz lépés -, míg végül tudta, hogy eljött az idő. - TŰZ!

A sötét éjszaka hirtelen kivilágosodott, amint a lángoló nyilak ezrei szelték át a levegőt, áthatolva a hóésésen a kikötőben horgonyzó tucatnyi pandesiaai hajó felé. Egyesével, mint a szentjánosbogarak csapódtak be a célpontjaikba, belefúródva a

pandesiai hajók csapkodón vitorláiba.

Néhány perc múlva már minden hajó lángra kapott, a vitorlák után a hajótestek is lángoltak, ahogy a tűz gyorsan terjedt a szeles kikötőben.

- Újra! – kiáltotta Duncan.

Sortűz, sortüzet követett, a lángoló fejű nyilak, mint esőcseppek hullottak a flottára.

A flotta volt az első és csendes áldozata az éjszakának, az ellenséges katonák gyanútlanul aludtak. A pandesiaiak túl arrogánsak, túl nagyképzűek voltak ahhoz, hogy ilyen mértékű támadásra számítsanak.

A parancsnok nem adott időt az ellenfélnek, hogy összeszedje magát, bátran lovagolt előre, egyre közeledve a kikötőhöz. Csapatát egyenesen a kikötőt határoló kőfalhoz vezette.

- FÁKLYÁKAT! – kiáltotta.

A katonák felsorakoztak a tengerparton, magasra emelték fáklyáikat, és egy nagy kiáltás keretében Duncan példáját követve a legközelebbi hajókra dobták azokat. A nehéz fáklyák kövekként zuhantak a fedélzetre, a fa dobogó hangja töltötte meg a levegőt és több tucatnyi hajó kapott lángra.

Néhány pandesiaiai katona, akik szolgálatban voltak, túl későn vették észre mi is történik és a tűz fogságában találták magukat, majd üvöltve ugráltak le a fedélzetről.

Duncan tudta, hogy csak idő kérdése, amíg a többi pandesiaiai felébred.

- Kürtöket! – kiáltotta.

A kürtök megszólalásával felhangzott a régi escaloni gyülekező, ez a rövid dallam, amit Seavignek ismernie kell. Remélte, hogy emlékszik rá.

Duncan leszállt a lováról és kivont karddal a kezében a kikötő fala felé szaladt. Gondolkodás nélkül ugrott át az alacsony falon a lángoló hajókra, így vezetve a támadást. Végezni akart az ellenséggel, mielőtt az rendezi sorait.

Anvin és Arthfael az embereikkel az oldalán mindnyájan egy nagy csatakiáltásban törtek ki, túlharsogva a szelet. Annyi év megaláztatás után eljött a bosszú ideje.

A pandesiaiak végre magukhoz tértek, a katonák elkezdtek előjönni a fedélközből, úgy rajzottak, mint a hangyák, köhögtek és szédültek a füsttől. Amint meglátták Duncant és az embereit, kivont karddal kezdtek feléjük rohanni. A parancsnok egy csapat katonával találta magát szemben, de ő nem hátrált meg, hanem támadott.

Duncan támadott és lebukott mikor az első ember feje felé suhintott kardjával, majd megállt és elvágta az ember torkát. Egy másik katona a háta felé suhintott, de Duncan megpördülve a tengelye körül kivédte az ütést, majd megcsavarva a katona kardját, beleszúrta azt a mellkasába.

Duncan hősieken küzdött, miközben minden oldalról támadták, hasonlóan, mint a régi időkben, mikor minden oldalról háritani kellett az ütéseknek. Amikor túl közel jutottak hozzá és nem hagytak elég helyet, hogy a kardjával küzdjön, akkor hátrahajolt és megrúgta őket, hogy így csináljon magának helyet,

hogy újra lesújtsen. Máskor pedig megpördült és könyökét használva harcolt a kezével, mikor erre volt szükség. Az emberek csak úgy hullottak körülötte, senki sem tudott közel kerülni hozzá.

Hamarosan Anvin és Arthfael egy tucatnyi emberrel előre tört, hogy segítsen neki. Amint Anvin odaért mellé rögtön blokkolt is egy ütést a mögötte lévő katonától, ezalatt Arthfael előrébb lépve felemelt kardjával egy lándzsát ütött arrébb, amely Duncan arca felé tartott. Ezzel párhuzamosan Duncan előrébb lépett, megragadta a katona torkát és Arthfaellel közösen megölték őt.

Úgy harcoltak, mintha egyek lennének, egy jól olajozott gépezet, mindannyian vigyáztak a másik hátára, miközben kardok és páncélok csattanása töltötte be az éjszakát. Duncan látta, hogy maga körül a katonák egymás után szállnak fel a hajókra a kikötőben. A pandesiai katonák elszántan küzdöttek, néhányuk még lángolt is, de az escaloni harcosok bátran szálltak szembe a lángokkal, és egyikük sem adta meg magát, még akkor sem, amikor már a tűz körbevette őket. Duncan addig harcolt, amíg csak fel tudta emelni karjait, izzadt, szemeit csípte a füst, a kardok csattogtak körülötte, és a katonák egymás után hullottak el, ahogy próbáltak a part felé menekülni.

Végül a tűz már túl forróvá vált, a pandesiai katonák teljes fegyverzetben a lángok foglyaivá váltak és nem maradt más, mint, hogy a vízbe ugorjanak. Duncan levezényelte a katonáit a hajókról, át a kőfalon, vissza a kikötő oldalára. A parancsnok

kiáltást hallva hátrafordult és látta, amint több száz ellenséges katona próbálja őket követni, hogy elűzze őket a hajóktól.

Amint az utolsó ember is kiért a szárazföldre, megfordult, s kardját felemelve lecsapott a nagy kötelekre, amelyek a hajót tartották a parthoz rögzítve.

- A KÖTELEKET! – kiáltotta Duncan.

Katonái követték a parancsát és elvagdosták köteleket, amelyek a flottát a partnál tartották. Amint elvágta az előtte lévő kötelet, Duncan a csizmáját a fedélzetre helyezte, és egy nagy rúgással ellökte a hajót a parttól. Felnyögve az erőfeszítéstől Anvin, Arthfael és egy tucatnyi katona szaladt, hogy siessen neki. Egyként lökték el a lágoló hajótestet a parttól.

A lágoló hajó tele kiáltozó katonákkal, elkerülhetetlenül sodródott a többi hajó felé a kikötőben, és amint odaért azokat is lángra lobbantotta. Emberek százai ugrottak le kiabálva a hajókról, és süllyedtek el a sötét vízben. Duncan próbálta visszanyerni a lélegzetét, szemében tükröződött az egész lágoló kikötő. A pandesiai katonák ezrei próbáltak kiszabadulni az alsóbb fedélzetekről, de már túl késő volt számukra. Lángfallal találták szembe magukat, és már csak a közül választhattak, hogy elégnek élve vagy beleugranak a fagyos vízbe és megfulladnak. Mindannyian az utóbbit választották. Duncan látta, hogy a kikötő megtelik emberi testek százaival, ahogy a vízben lebegnek és kiabálva próbálnak kiúszni a partra.

- ÍJÁSZOK! – adta ki az újabb parancsot Duncan.

Íjászhai céloztak és egymás után tüzeltek a menekülő

katonákra. Egymás után találták el őket és a pandesiaiak elmerültek.

A vizet vér borította és hamarosan harapások hangja hallatszott, amint a sárga szemű cápák lakmározni kezdtek a kikötőben úszó holttestekből.

Duncan lassan szembesült azzal, mit is vittek végbe: az egész pandesia flotta, amely pár órával ezelőtt még itt volt a kikötőben, mint a hódítás biztos jele, nincs többé. Több száz hajó semmisült meg, gyulladt ki a csata során. Gyorsasága és meglepetése ezúttal is működött.

Az emberei örömujjongásban törtek ki, amint ott álltak az égő hajókat nézve, arcuk fekete volt a koromtól, kifáradva a több órás éjszakai lovaglástól – most pedig győzelemittasan nézték győzelmük eredményét. Megkönnyebbülten sírtak. Ezek a szabadság könnyei voltak. Már évek óta vártak erre.

Hamarosan egy újabb kiáltás hasított át a levegőn, ez sokkal erősebb volt, mint a korábbi. És hamarosan újabbak követték, amitől felállt a szőr Duncan hátán. Szíve kihagyott egy ütemet, amikor látta, hogy a kőbarakkok hatalmas kapui lassan kinyílnak. A pandesia katonák ezrei teljes fegyverzetben és szabályos alakzatban masíroztak előre. Egy képzett hadsereg, amely tízszeres túlerőben volt hozzájuk képest. Amint kinyíltak a kapuk harci kiáltásban törtek ki és indultak támadásra ellenük.

A fenevad elszabadult. Az igazi háború most kezdődik...

HATODIK FEJEZET

Kyra Andor sörényében kapaszkodva, Dierdre-vel az oldalán, Leóval a lábánál haladtak előre a hóval borított síkságon Argostól nyugatra, mint a hogy a tolvajok lopakodnak az éjszakai órán. Ahogy lovagolt az órák teltek egymás után és egyre inkább elmerült a saját gondolataiban. Egyre nagyobb izgalommal próbálta elképzelni, hogy mi vár rá Ur tornyánál, ki lehet az ő nagybátyja, mit fog róla mondani és az anyjáról. Be kellett, hogy vallja félelmet is érzett, hosszú ideig tart majd átszelni Escalont, még sohasem volt ilyen hosszú úton. És ott húzódott előttük a Trónok Erdeje. A nyílt síkság lassan végett ért, és hamarosan beérnek a zárt erdőbe, amely tele van fenyegető vadállatokkal. Tudta, hogy nem lesznek szabályok, amint a fák közé érnek.

A szél behordta a havat a lány arcába, kezei elgémberedtek, s eldobta a kezében lévő fáklyát, hiszen már órák óta elaludt. Lovagolt a sötétben, elveszve a gondolataiban, egyedül a lovak és az alattuk ropogó hó hangja, valamint Andor morgása hallatszott. A lány érezte a benne lévő erőt, a megszelídítetlen természetét, olyat amelyet más állatnál még nem érzett. Úgy tűnt, Andor nemcsak hogy nem fél attól, ami előttük áll, hanem reméli, hogy sor kerül a konfrontációra.

Bundáiba burkolózva Kyra újabb jelét érezte az éhségnek és hallotta Leót is, hogy újra felvonyít, így nem hagyhatta tovább figyelmen kívül. Már órák óta lovagoltak és a magukkal hozott

hússzeletek megfagytak, túl későn jött rá arra, hogy nem hoztak magukkal elég élelmet. Hamarosan meg kell állniuk és ennivalót kell keresniük.

Lassítottak mikor az erdő széléhez értek, mert Leo a sötét faszor felé morgott. Kyra visszapillantott a vállai felett a mögöttük elterülő síkságra, amely Argosba vezetett és feltekintett a nyitott égboltra, hiszen jó ideig nem látják majd azt. Visszafordult a lány az erdő felé, ahová egy része nem akart belépni. Tudta, hogy tisztelni kell a Trónok Erdejét, de tudta, hogy most nem fordulhatnak vissza.

- Készen állsz? – kérdezte Dierdre.

A lány másmilyennek tűnt, mint amilyen a börtönben volt. Erősebb, határozottabb volt, olyan, mint akinek meg kellett járnia a pokol bugyrait, hogy szembe tudjon nézni a kihívásokkal.

- A legrosszabb, ami velem történhetett már megtörtént -, mondta Dierdre, akinek a hangja rideg és kemény volt, mint amilyen az előttük elterülő erdő, túl öregesen hangzott a korához képest.

Kyra biccentett, megértve, hogy együtt lépnek be a fák közé.

A lányon hirtelen a hűvös éjszaka ellenére is végigfutott a hideg. Sötét volt odabent, egy erős bezártsággal teli érzés, amelyet a trónokhoz hasonlító ősi sötét fák girbe-gurba ágaikkal és vastag fekete ágaikkal töltöttek meg. Az erdő nem békességet, hanem gonoszságot sugárzott.

Gyors lépésekkel haladtak, amilyen gyorsan csak a fák között

tehették, a hó és a jég csikorgott állataik patái alatt. Hamarosan rejtőzködő állatok hangja hallatszott, amelyek megbújtak az ágak között. A lány jobbra-balra forgatta a fejét, kereste a hangok forrását, de nem találta őket, mégis úgy érezte, hogy valakik figyelik.

Egyre mélyebbre és mélyebbre hatoltak az erdőben, Kyra megpróbált nyugat és észak felé haladni, hogy elérjék a tengert, ahogy az apja tanácsolta. Miközben haladtak Leo és Andor folyamatosan morogtak azokra az élőlényekre, amelyeket a lány nem látott. Az ágak állandóan megkarcolták a lányt. Kyra az előttük álló hosszú útról töprengett, izgatott volt küldetése miatt. Leginkább a népével lett volna, ott harcolt volna mellettük abban a háborúban, amelyet ő kezdett. Egyre nagyobb sürgetést érzett, hogy visszatérjen.

Teltek múltak az órák, egyre beljebb jutottak az erdőben, a lány azt számolgatta, mikor érik el a tengert. Tudta, hogy kockázatos ilyen sötétben lovagolniuk, ahogy az is, hogy letáborozzanak egyedül idekint.

- Hol van a tenger? – kérdezte Kyra Dierdre-t, főként azért, hogy megtörje a csendet.

A lány látta Dierdre arckifejezéséből miként kavarnak a gondolatai és csak elképzelni tudta, hogy milyen szörnyűségekbe feledkezett bele.

Dierdre a fejét ingatta.

- Bárcsak tudnám – válaszolta száraz hangon.

Kyra zavart volt.

- Nem ezen az úton jöttél, mikor elraboltak? – kérdezte.

Dierdre vállat vont.

- Egy ketrecbe voltam zárva egy szekér hátulján - válaszolta -, és eszméletlen voltam az utazás nagy részén. Bármelyik irányba hozhattak, nem ismerem ezt az erdőt.

Nagyot sóhajtott, majd csak bámult a sötétségben.

- De ahogy közeledünk Fehérerdőhöz, több mindent fel fogok ismerni.

Folytatták útjukat, viharosul leülve a kényelmes csendbe. Kyra nem tudott segíteni Dierdre-n és az ő múltján. Egyszerre érezte a másikat az erőt és a szomorúságot. Kyrát egyre inkább hatalmába kerítették az előttük álló utazás nehézségei, az élelem hiánya, a metsző hideg és az ijesztő vadállatok, amelyek rájuk vártak, ezért újból a másikkal fordult, hogy elterelje a figyelmét.

- Mesélj nekem Ur Tornyáról – mondta Kyra. - Hogy néz ki?

Dierdre fekete karikás szemekkel nézett rá és a fejét ingatta.

- Sose voltam a toronyban.

- Én Ur városából származom, és az jó egy napi lovaglásra van attól délre.

- Akkor mesélj nekem a városról – kérte Kyra, hogy elterelje a gondolatait.

Dierdre szemei felragyogtak.

- Ur egy csodálatos hely. A település a tengernél van.

- Nekünk is van egy városunk délre a tengernél – mondta Kyra. -- Esephus. Egy napi lovaglásra van Volistól. Többször voltam ott apámmal fiatal koromban.

Dierdre a fejét rázta.

- Az nem a tenger – javította ki, mire Kyra zavarodottan nézett rá.

- Hogy érted ezt?

- Az a Könnyek Tengere – válaszolta Dierdre. - Ur pedig a Szenvedés Tengerénél van. A mi tengerünk sokkal nagyobb. A ti keleti partotokon kicsik a hullámok, a mi nyugati partunkon a hullámok húsz láb magasak, amikor a partnak csapódnak, és ezek a hullámok egy szempillantás alatt el tudnak sodorni hajót és embert egyaránt dagálykor. A mi városunk az egyetlen Escalonban, ahol a sziklák elég alacsonyak, hogy a hajók el tudjanak jutni a partig. Ezért van az, hogy Andros egy napi lovaglásra épült fel tőlünk keletre.

Kyra csodálkozott a lány szavain, örült, hogy elterelődött a figyelme. Neki is eszébe jutottak ezek a dolgok egy régi tanítás kapcsán, de sosem foglalkozott ennyire a részletekkel.

- És a néped? – kérdezte Kyra. - Ők milyenek?

Dierdre sóhajtott.

- Büszkék, mint akárki más Escalonban. De különbözőek is. Azt mondják egyik szemük Escalonon, a másik a tengeren van. A horizontot kiemelik. Sokkal kevésbé vagyunk provinciálisak, mint mások, talán azért, mert sok idegen érkezik a partjainkra. Ur férfiai egyszer dicső harcosok voltak, az apám is közéjük tartozott. Most csak alattvalók vagyunk, mint mindenki más.

Sóhajtott, majd hosszú csendbe burkolózott. Kyra csodálkozva vette észre, hogy újból beszélni kezdett.

- Városunkat csatornák szabdalják – folytatta Dierdre. - Amikor gyerek voltam egy híd tetején ültem és onnan néztem a jövő-menő hajókat órákon, néha napokon át. A világ minden tájáról jöttek hozzánk különböző színű lobogókkal és vitorlákkal. Hoztak fűszereket, selymet, fegyvereket, és mindenféle ízű dolgot, néha állatokat is. Néztem a jövő-menő embereket és próbáltam elképzelni az életüket. Szerettem volna egy lenni közülük.

Mosolygott és szemei különös fényben ragyogtak, miközben visszaemlékezett.

- Volt egy álmom – kezdte Dierdre. – Arról szólt, hogy amikor elérem a megfelelő kort, én is hajóra szállhatok és elutazhatok egy távoli földre. Megtalálom az én hercegemet és egy nagy szigeten fogunk élni egy nagy kastélyban valahol. Bárhol, kivéve Escalont.

Kyra Dierdre-re nézett, aki mosolygott.

- És most? - kérdezte Kyra.

Dierdre hirtelen a havat kezdte el nézni, tekintete megtelt szomorúsággal, lassan ingatta a fejét.

- Nekem már túl késő – mondta a lány. - Azután amit velem tettek.

- Sohasem késő – mondta Kyra, próbálva erőt önteni a lányba. Dierdre továbbra is csak ingatta a fejét.

- Azok egy ártatlan lány álmai voltak – mondta a lány büntudattal a hangjában. - Az a lány nincs többé.

Kyra egyre nagyobb szomorúságot érzett barátja miatt.

Szerette volna elűzni a másik fájdalmát, de nem tudta miként tehetné meg. Elgondolkozott vajon milyen fájdalmakkal élhetnek együtt az emberek. Mit is mondott az apja annak idején? Ne ítélj az emberek arca után. Mindannyian csendes kétségbeesésben éljük az életünket. Valakik ezt jobban el tudják rejteni. Megértéssel közelíts mindenki felé, még akkor is, ha ennek nincs különösebb oka.

- Életem legrosszabb napja volt - folytatta Dierdre -, amikor a pandesiaai törvények szerint apámnak be kellett engednie az ellenség hajóit és le kellett engednie saját zászlókat. Ez egy szomorú nap volt még annál, amikor engem elvittek.

Kyra nagyon is jól értette azt a fájdalmat, amin a másik keresztülment, az árulás érzését.

- És mi lesz, amikor visszatérsz? – kérdezte Kyra. - Látni fogod az apádat?

Dierdre fájdalmasan tekintett maga elé, majd végül megszólalt. - Ő még mindig az apám. Hibát követett el, de biztos vagyok benne, hogy nem mérte fel azt, hogy mi fog velem történni. Biztos vagyok benne, hogy nem lesz ugyanaz, mikor megtudja mi történt. El akarom neki mondani szemtől szembe. Azt akarom, hogy megértse azt a fájdalmat, amit éreztem, az ő árulását. Meg kell értenie, hogy mi történik, amikor férfiak döntenek nők sorsáról. - Elmorzsolta egy könnycseppet. - Ő volt az én hősöm egykoron. Nem értem, hogy engedhette, hogy elvigyenek.

- És most? – kérdezte Kyra.

Dierdre a fejét rázta.

- Soha többet, befejeztem, hogy férfiakat hősnek tekintsek, új hősokeket kell találnom.

- És mi van veled? – kérdezte Kyra.

A másik zavartan nézett.

- Ezt hogy érted?

- Miért tekintesz magadon túl? – kérdezte Kyra. - Nem lehetsz Te a magad hőse?

Dierdre megdöbbsent.

- És miért lennék én?

- Te egy hős vagy nekem – mondta Kyra. - Ami szenvedésen ott keresztülmentél én azt nem bírtam volna ki, te túlélted. Sőt többet tettél ennél, újra a saját lábodon állsz. Ez tesz téged az én hősoimmé.

Dierdre a másik szavain gondolkodott miközben csendesesen folytatták útjukat.

- És te Kyra? – kérdezte végül. - Mondj valamit magadról.

Kyra vállat vont.

- Mit szeretnél tudni?

Dierdre megköszöörülte a torkát.

- Mesélj nekem a sárkányról. Mi történt? Én még sohasem láttam ehhez foghatót. Miért jött el érted? - majd hezitálva hozzátette: - Ki vagy te?

Kyra meglepetten vette észre barátja hangjában megbúvó félelmet. Jól meggondolta szavait, az igazságot szerette volna elmondani, és remélte, hogy tudja is a választ.

- Nem tudom – mondta végül őszintén. - Remélem meg fogom tudni az út során.

- Nem tudod? – kérdezte. - A sárkány lecsapott az égből, hogy harcoljon érted és te nem tudod miért?

Kyra tudta, hogy milyen örülden hangzik, de csak a fejét rázta. Reflexszerűen nézett fel az égre, és a tekergő ágak között minden remény ellenére remélte, hogy lát valami Theosra utaló jelet.

Nem látott mást csak lombokat, nem hallotta a sárkányt, érzései egyre inkább elszigetelődtek.

- Azt ugye tudod, hogy te különleges vagy?

Kyra megvonta a vállát, miközben az arca pírban égett. A lány kíváncsi volt, barátja úgy tekint-e még rá, mint egy szörnyszülőltre.

- Egyszer biztos voltam mindenben – válaszolta Kyra. - De most őszintén nem tudom.

Órákig lovagoltak még kényelmes csendben, néha galoppoztak, amikor az erdő ritkásabbá vált, míg máskor olyan sűrűn álltak a fák, hogy le kellett szállni a nyeregből és kantáron vezették állataikat. Kyra egész végig készenlétben volt, érezte, hogy bármelyik pillanatban megtámadhatják őket, sosem lehettek elég nyugodtak ebben az erdőben. Nem tudta, hogy mi bántja jobban: a hideg vagy az egyre növekvő éhség a gyomrában. Az izmai hasogattak, az ajkait már alig érezte. Nyomorúságosan érezte magát, pedig az utazásuk még csak most kezdődött.

Órák teltek el mikor Leo egyszer csak vonyítani kezdett. Más

hangon tette ezt, nem a megszokott módon, hanem úgy, amikor azt jelezte, hogy kaját érez. Ugyanebben a pillanatban Kyra is megérezett valamit, majd Dierdre is ugyanabba az irányba fordult.

Kyra próbált keresztüllátni a fákon, de nem látott semmit. Amikor megálltak hallgatózni egy nagyon távoli hangot hallott valahol maguk előtt. A lány egyszerre volt izgatott a szagok miatt, és ideges amiatt, amit ez jelentett: Mások is vannak az erdőben rajtuk kívül. Felidézte apja figyelmeztetését, mindenképpen el akarta kerülni az összetűzést, nem itt, és nem most volt itt az ideje.

Dierdre a lányra nézett.

- Éhes vagyok.

Kyra szintén éhes volt.

- Bárkik is azok ezen az éjszakán. Az az érzésem, hogy nem szívesen osztanak meg az ételt.

- Rengeteg aranyunk van – mondta Dierdre. - Talán adnak el nekünk valamennyit.

De Kyra csak a fejét rázta, miközben azt érezte, egyre süllyed mialatt Leo tovább nyüsztetett és nyalta az ajkait. Ő is éhes volt.

- Nem hiszem, hogy bölcs dolog ez – mondta Kyra a gyomrában lévő fájdalom ellenére.

- Ragaszkodjunk az eredeti tervünkhöz.

- És ha nem találunk ételt? - aggódott tovább Dierdre. - Mindannyian éhen fogunk itt halni a lovainkkal együtt. Napokba telhet, hogy legyen újra egy ilyen esélyünk. Mindezek mellett nincs mitől tartanunk, itt vannak a fegyvereid és nekem is az

enyémek, valamint itt van Leo és Andor is. Ha szükséges képes vagy három nyilat is eresztetni bárkibe, mielőtt az egyet pislant, szóval nincs mitől tartanunk.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.